

lambda

3€

TEMPS DE DESCOMPTE PER A LA LGTBIQFOBIA

Davant l'augment d'agressions la resiliència en el col·lectiu pren cada cop més força amb el rebuig, la condemna i la denúncia com a respostes

T'INTERESSA LA POLÍTICA?
L'ECONOMIA? **CONNECTA'T**

iQUIOSC.cat

Tot el que t'interessa, ho trobaràs a **iQUIOSC.cat**

iQUIOSC.cat és el quiosc digital amb la més àmplia oferta de mitjans de comunicació en català. Diaris, revistes, premsa comarcal de pagament i gratuïta al teu abast a **www.iquiosc.cat**

Descarrega't l'aplicació gratuïta* al teu mòbil o tauleta i emporta't amb tu més de 200 publicacions per llegir quan vulguis i on vulguis.

Els mitjans del país t'ho posen fàcil, fes-te d'**iQUIOSC.cat**

*App disponible per iPad/iPhone (iOS6 o superior) i Android (4.1 o superior)

lambda

Número 90

PRIMAVERA 2022. Tercera època.

Editor: **Casal Lambda.**

Codirectors: **Javier Domínguez, Albert R. Dot i Abel Lacruz.**

Equip de redacció: **Javier Domínguez, Abel Lacruz, Àlex Hermoso, Vicent Canet, Rogelio Rubiño, Carlos Sanandrés, Ian Bermúdez, Víctor Ruiz, Laura González Tejedor, Albert Roig, Rodolfo Vargas, Carles Quesada.**

Persones col·laboradores: **Ignasi Blanch, Teba Caudevilla Pinto, Carla Mir.**

Correcció: **Josep Pujol, Susanna Álvarez.**
Entitats col·laboradores: **APPEC (Associació de Publicacions Periòdiques en Català), Centre de Documentació Armand de Fluvià, Centre LGTBIQ de Barcelona, Llibreria Antinous, Llibreria Còmplices, Mostra FIRE!!.**

Foto portada: **Àlex Hermoso.**

Model de portada: **Teresa Bernardas.**

Disseny i maquetació: **Hector Aspano.**

Impressió: **Saxoprint.**

Dipòsit legal: **B-42790-86**

ISBN **0214-7890**

lambda és una publicació del Casal Lambda.

lambda és la revista degana LGTBIQ dels Països Catalans i de l'Estat Espanyol.

lambda no comparteix necessàriament les opinions dels col·laboradors i de les col·laboradores expressades en els articles.

lambda agraïx rebre col·laboracions dels lectors/es. Ens podeu enviar les vostres propostes a través de correu electrònic a revista@lambdaweb.org

**Carrer del Comte Borrell, 22
08015 Barcelona**

Tel.: 938 80 51 11

Contacte i publicitat: revista@lambdaweb.org

www.lambda.cat

@CasalLambda

@CasalLambda

@casal_lambda

RESILIÈNCIA

1.102 és la xifra d'agressions per LGTBIQfòbia comptabilitzades per l'Observatori contra l'homofòbia des de la seva creació, l'octubre de 2014, fins avui. I el més lamentable és que totes les persones expertes que hem entrevistat en aquest número de la revista coincideixen en l'opinió que la xifra real és molt més alta. Perquè hi ha un fet incontestable: persisteixen les micro i les macroagressions al nostre col·lectiu i encara cal molta feina per prevenir-les abans no passin, i denunciar-les i castigar-les un cop han passat.

Tot i així, diferents entitats civils i de cossos policials a qui entrevistem en les properes pàgines afirmen que la gent cada cop calla menys. Les agressions, el bullying i les discriminacions per LGTBIQfòbia de tota mena es denuncien més i més alt. Perquè el primer pas per acabar amb aquesta xacra és que la societat en general estigui informada d'aquesta realitat, entengui que és inacceptable i denunciï els casos quan es produeixen. Cosa que abans –per por, vergonya o desconeixement– costava més que passés.

Afrontem una època en què els extremismes estan a l'alça i sovint els mateixos polítics justifiquen i enfervoreixen la xenofòbia i la LGTBIQfòbia. Però la societat civil té cada cop més resiliència. Ni calla ni s'amaga davant les agressions com abans, i coneix millor els recursos al seu abast: entitats com el Casal Lambda, l'Observatori contra l'Homofòbia o la Unitat de delictes d'odi de Mossos d'Esquadra treballen assessorant i acompanyant les víctimes; i en el cas de Mossos, perseguint els responsables.

Les xarxes socials estan també servint per cridar 'Prou!' a la injustícia i visibilitzant una realitat que no pot seguir tapant-se i que cal denunciar per tots els canals possibles, especialment els policials. Perquè junts/es som més forts/es del que pensem i no callarem davant la discriminació ni l'agressió.

Javier Domínguez, Albert R. Dot i Abel Lacruz.

Lambda pertany a l'Associació de Publicacions Periòdiques en Català

El Casal Lambda és una associació sense ànim de lucre, fundada l'any 1976, que treballa per la inclusió del fet homosexual en la nostra societat.

El Casal Lambda és membre del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya i del Consell de la Joventut de Barcelona.

El Casal Lambda és una entitat amb conveni amb l'Ajuntament de Barcelona, la Diputació de Barcelona i la Generalitat de Catalunya.

Participa al Casal Lambda!

Participa a les activitats

El Casal Lambda organitza activitats culturals i lúdiques prou diverses com per a que tothom pugui trobar-ne alguna d'interès.

Des de xerrades, debats i presentacions de llibres dins el marc; els divendres al Casal. Fins a la Mostra de Cinema Fire!! Però també visites culturals a exposicions o indrets destacats a sortides de muntanya senderistes i excursions. Sense oblidar tallers, festes i exposicions. I de manera puntual cursos de llenguatge de signes, tallers de ball i projeccions del Festival d'Eurovisió i si teniu esperit d'artista podeu concursar al Festigailesbià.

Segur que alguna d'elles encaixarà amb el què t'agrada. També trobaràs dies de reunions per a cadascun dels grups; joves, dones, tardor, bisexuals, sords, joves tutti frutti i més... De tot plegat en trobaràs informació a l'agenda mensual, al web i a les xarxes.

Participa com a voluntari/a

Totes les activitats i serveis del Casal són possibles gràcies a la col·laboració del voluntariat.

Pots ser de molta utilitat a: Servei d'Informació i atenció personal, Servei d'Acolliment, Centre de Documentació, Revista Lambda, Assessoria Jurídica i Assessoria Educativa.

Però també proposant i desenvolupant activitats, tallers i xerrades de tota mena. Igual prefereixes reservar-te uns dies a l'any i ajudar a desenvolupar la Mostra de Cinema Fire!!

Hi ha moltes maneres de col·laborar que et faran sentir part del nostre projecte i que et donaran una oportunitat de formació i d'enriquiment personal. Anima't i participa!

Participa com a soci/a

Ser soci o sòcia et dona la possibilitat de participar en les decisions importants. Per altra banda, implica un compromís amb una entitat històrica que continua lluitant contra l'homofòbia des de l'any 1976.

El suport econòmic dels nostres socis i sòcies es fonamental pel manteniment del Casal Lambda i dels serveis que s'ofereixen.

Hi ha diverses quotes i formes de pagament d'acord amb les possibilitats de cadascú; des d'una quota jove fins a la quota familiar.

Associar-se també et dona avantatges. Tant a les activitats i serveis del Casal Lambda com a diversos locals i establiments. També rebràs la revista Lambda puntualment al teu domicili. Per totes aquestes raons no ho dubtis i associa't!

M'agradaria col·laborar en

☐ Acolliment/Suport	☐ Comiss. d'Educació	☐ Activitats
☐ Informació	☐ Manteniment	☐ Altres.....
☐ Documentació	☐ Mostra de Cinema	
☐ Revista	☐ Comunicació	

SÍ, vull associar-me al casal lambda

Nom i cognoms:

Adreça:

Localitat: Codi Postal:

Data Naixement: Professió:

Telèfon: E-mail:

Pagant una quota mensual:

☐ Ordinària (9€)	☐ De suport (16€)	☐ De suport especial (40€)
☐ Patrocinadora (80€)	☐ Jove (3€)	☐ Familiar (12€)
☐ Directament cada semestre a la secretaria (març i setembre)		
☐ Mitjançant la domiciliació bancària dels rebuts: ☐ Trimestral ☐ Anual (11 mesos)		

(Els càrrecs es fan amb el nom d'Ajut Pedagògic)

Compre de Domiciliació:

Entitat	Oficina	Cif.	Número de compte
1	2	3	4

Banc o Caixa:

Adreça: Població: C.P.:

El **casal lambda** treballa des de l'any 1976 a Catalunya creant i transmetent referents positius amb l'objectiu d'aconseguir que les relacions LGTBI esdevinguin relacions sexuals i afectives plenament normalitzades. El **casal lambda** és un projecte obert al conjunt de la societat, i es nodreix de l'entusiasme, la flexibilitat i la creativitat de les persones compromeses voluntàriament amb les necessitats de gais, lesbianes, bisexuals i transsexuals i amb els drets humans en general.

DOSSIER

Resiliència davant la Lgtbiqfòbia

Pàg. 04

Entrevista a Teresa Bernardas

Pàg. 09

Entrevista a David Sánchez

Pàg. 10

En l'assassinat de Samuel, els indicis d'homofòbia molesten

Pàg. 12

Bullying homofòbic

Pàg. 14

La resiliència no té edat

Pàg. 16

Entrevista a Lina Mulero

Pàg. 18

L'última censura

Pàg. 20

Relat

Pàg. 22

RESILIÈNCIA DAVANT LA LGTBIQFÒBIA

La xacra de la LGTBIQfòbia continua afectant al nostre col·lectiu i va en augment, tant en quantitat com en gravetat dels atacs i discriminacions. Davant d'aquesta adversitat està florint la resiliència. Moltes víctimes estan mostrant, cada cop més, la valentia de denunciar públicament i jurídica aquests delictes, gran part de la societat i els mitjans de comunicació els condemnen i les entitats LGTBIQ segueixen treballant incansablement per visibilitzar-los i intentar eradicar-los. Parlem amb alguns dels i de les principals activistes del col·lectiu a nivell estatal per conèixer la seva visió sobre aquesta greu problemàtica i la seva opinió respecte la resposta dels àmbits polític, legislatiu i policial.

Per JAVIER DOMÍNGUEZ

- UGE SANGIL, PRESIDENTA DE LA FEDERACIÓN ESTATAL DE LESBIANAS, GAIS, TRANS, BISEXUALES, INTERSEXUALES Y MÁS (FELGTBI+).
- JORDI SAMSÓ, PRESIDENT DEL CASAL LAMBDA.
- EUGENI RODRÍGUEZ, PRESIDENT DE L'OBSERVATORI CONTRA L'HOMOFÒBIA (OCH).
- ANA G. FERNÁNDEZ, PRESIDENTA D'ALAS A CORUÑA.

FELGTB

Uge Sangil.

Quines accions dueu a terme des de la vostra entitat per lluitar contra els recents casos d'LGTBIQfòbia?

Uge Sangil (US): Som una Federació des de la qual promovem i defensem els Drets Humans i els Drets del

col·lectiu LGTBIQ a través de la incidència política. És per això que, davant l'escalada dels discursos i les agressions LGTBIQfòbiques estem promovent un Pacte d'Estat contra els Discursos d'odi. També vam treballar en impulsar la Llei integral Trans i d'igualtat social i no discriminació de les persones LGTBIQ juntament amb "Redes contra el odio", un projecte de FELGTBI+ des del qual vam presentar un informe dels delictes d'odi que passen al territori espanyol.

Jordi Samsó (JS): El Casal Lambda fa front a totes les situacions de LGTBIQfòbia de diverses maneres; sensibilització, atenció des de les assessories, comunicats, entrevistes i declaracions a mitjans, etc. Concretament –i en els darrers i lamentables casos– hem estat treballant conjuntament amb la Plataforma LGTBIQ de Catalunya de la qual formem part. S'han fet dos grans concentracions i també hem fet intervencions educatives en centres de secundària i un concurs de curts contra l'LGTBIQfòbia entre la població de joves escolaritzats i també en centres de lleure.

Eugeni Rodríguez (ER): Des de l'Observatori contra l'Homofòbia (OCH) de Catalunya estem portant a terme diferents accions per aturar la LGTBIQfòbia. En concret, tenim dues línies activades de WhatsApp en les quals les persones poden denunciar si han patit alguna agressió, independentment del moment en què aquesta s'hagi produït. També donem atenció especialitzada de tipus jurídic

i psicològic. I tenim una línia per a dones lesbianes i transsexuals, que està atesa per dones, en la qual poden explicar si han patit algun tipus d'agressió i/o discriminació.

Ana G. Fernández (AF): A ALAS tenim l'Observatori Coruña contra la LGTBIQfòbia, servei que acompanya i assessora les víctimes de qualsevol tipus de LGTBIQfòbia i treballa en la prevenció a través de xerrades i formacions. També recollim tots els incidents de LGTBIQfòbia dels que tenim constància, no només a la província de la Corunya sinó a tota Galícia. Amb les dades recollides elaborem un informe anual amb què visibilitzem la violència que encara pateix la comunitat LGTBIQ i, juntament amb les institucions pertinents, treballem per eradicar aquest tipus de comportaments a través de l'adopció de mesures concretes. Alhora, treballem amb la societat en general per educar en diversitat i visibilitzar les nostres reivindicacions.

Com esteu donant suport a les persones que pateixen LGTBIQfòbia?

US: Com que és una entitat d'incidència política, el nostre suport ve de les entitats federades que, a les seves localitats, acompanyen i assessoren les víctimes. En tot cas, des de la federació ens fem ressò de les denúncies, les reivindicacions i la lluita diària en què acompanyem les més de 55 entitats que conformen la federació.

JS: El suport personal es fa fonamentalment des de les assessories. Sigui l'educativa o la psicològica, o bé ambdues de manera coordinada. Darrerament estem donant atenció a joves escolaritzats que pateixen bullying LGTBIQfòbic dins el centre. Els donem atenció i assessorament, tant a les famílies com a les tutories. També estem treballant amb Justícia Juvenil i en un programa anomenat "víctima substitutòria". I també col·laborem amb el programa municipal MAS (mesures alternatives a la sanció), portat només per l'assessoria jurídica del Casal Lambda.

ER: L'OCH dona suport a les víctimes de LGTBIQfòbia mitjançant

“Davant l'escalada dels discursos i les agressions LGTBIQfòbiques estem promovent un Pacte d'Estat contra els Discursos d'odi”

—Uge Sangil

el mecanisme de la denúncia en línia: una persona que ha patit una agressió, discriminació, interpel·lació, mala praxis, etc., en qualsevol punt del territori català, per la seva condició de persona LGTBIQ, pot realitzar una denúncia a través del nostre web www.och.cat. Un cop el nostre equip valida que es tracta d'una incidència per LGTBIQfòbia, oferim els serveis d'ajuda psicosocial i jurídica a la víctima per poder fer el seguiment del seu cas i valorar quin itinerari és el millor en cada cas.

AG: La nostra feina, des de l'Observatorio i des de l'associació, és acompanyar i assessorar totes les persones que així ens ho demanin. Cada cas és diferent i requereix una intervenció concreta. L'objectiu és que ningú no hagi de passar per aquest tràngol en solitud i tingui tota la informació necessària sobre els recursos de què disposa per afrontar la situació.

Noteu més voluntat de les persones que pateixen LGTBIQfòbia per condemnar públicament i denunciar les agressions?

US: Notem una lleugera tendència a la denúncia pública, sobretot a les xarxes socials, però creiem que continua existint infra denúncia per la desconfiança cap a les institucions: només es denuncien el 10% de les agressions davant de la policia i dels tribunals. Sobretot perquè encara hi ha territoris on l'agreujant de la LGTBIQfòbia no es contempla. I dic més; fins que no

tinguem un cos normatiu de caràcter estatal que vingui a garantir els drets de totes, tots i totes al territori de l'Estat, no coneixerem realment quina és la situació de les agressions a Espanya. La denúncia és una eina per visibilitzar la realitat del col·lectiu i perquè es condemnin les agressions. Visibilitzar-nos és imprescindible, com també ho és guanyar sentències que creïn jurisprudència al respecte.

JS: Doncs és difícil poder fer afirmacions d'aquesta mena. De tota manera, creiem que hi ha una cerca important d'ajuda per part de les persones víctimes o properes a fets discriminatoris i agressions. Aquests tenen més ressò per part del mitjans i d'aquesta manera es coneixen més i hi ha més informació al respecte.

ER: Sense cap mena de dubte, arrel de l'assassinat del Samuel a Galícia, al col·lectiu LGTBIQ vam patir durant aquells dies una alarma i una indignació molt gran. També a Catalunya havíem patit episodis molts greus. Això, més l'augment d'un 40% de les agressions, ha produït dos fenòmens: el primer, que les persones LGTBIQ no volem naturalitzar comportaments que abans no ens atrevíem a denunciar, com insults LGTBIQfòbics, i ara sí que volem que quedi constància d'aquests insults i agressions; i el segon, que la violència que patim les persones LGTBIQ és una violència estructural, el que canvien són els contextos i, moltes vegades, l'oportunitat de denunciar-ho.

AG: La comunitat LGTBIQ cada cop és més conscient de la necessitat de denunciar la violència que pateix. A més, comptar amb serveis com l'Observatorio o amb associacions LGTBIQ a la teva ciutat és fonamental perquè la gent se senti més segura i acompanyada

a l'hora de denunciar aquest tipus de situacions. Per això és important un bon treball de comunicació i visibilitat de les entitats LGTBIQ, perquè la gent sàpiga que estan quan les necessitin.

Manifestació contra la LGTBIQfòbia i les violències masclistes a Barcelona, 2021.

Heu notat una mobilització social més gran en contra de l'LGTBIQfòbia als carrers? I a les xarxes socials?

US: Sí. Hi ha més sensibilitat social i, per tant, hi ha molta més mobilització. A Espanya hi ha una LGTBIQfòbia en què hem estat socialitzades que s'està trencant gràcies a l'activisme que fem des de les entitats, a l'aposta que fan els mitjans de comunicació, que són grans aliats amb la lluita del col·lectiu, i també gràcies a l'afartament que tenim totes de seguir rebent insults al carrer, que ens agredeixin físicament o fins i tot que ens assassinin, com el cas d'en Samuel.

ER: La mobilització del col·lectiu LGTBIQ al voltant de les agressions de LGTBIQfòbia ha estat, sense dubte, més gran que en els anys anteriors. A l'OCH, conjuntament amb altres entitats, hem sortit al carrer moltes vegades per denunciar casos concrets d'agressions. També hi ha hagut mobilitzacions aquesta primavera i estiu. Per tant, sí hi ha una major mobilització. Les xarxes socials són un tema molt complicat perquè convergeixen tant persones LGTBIQ que volen denunciar i visibilitzar que han patit una agressió, com la part on s'expressa tot l'odi, que es dona sobretot en xarxes com Twitter. Per tant, ens trobem amb una doble dimensió.

AG: La societat va avançant en igualtat i acceptació de la diversitat.

Eugeni Rodríguez.

“Les persones LGTBIQ no volem naturalitzar comportaments que abans no ens atrevíem a denunciar”

—Eugeni Rodríguez

“Els delictes d'odi, malauradament, estan prenent una dimensió important i això fa que calgui donar respostes més ajustades”

—Jordi Samsó

Cada cop és més conscient que hi ha comportaments que no es poden permetre i cal eradicar. L'assassinat del Samuel ha marcat un punt d'inflexió a la comunitat LGTBIQ de tot l'Estat. És la màxima expressió de l'odi cap

a la nostra comunitat, i ha estat el detonant per a moltes persones que han decidit visibilitzar la discriminació i violència diària que encara seguim patint en molts àmbits de la nostra vida. Arran d'aquest assassinat, la comunitat LGTBIQ ha tornat a sortir al carrer amb una força que feia temps no es veia. Això deixa clar el cansament i la necessitat que es prenguin mesures per acabar amb la discriminació que patim. Les xarxes socials són una eina fonamental de les organitzacions i de la societat en general per reivindicar, visibilitzar i educar, encara més en una situació de pandèmia com la que estem vivint. Quan no podíem sortir al carrer, han estat l'eina per seguir mobilitzades, informades i connectades.

Com valoreu l'avenç de la lluita contra l'LGTBIQfòbia des dels àmbits polític i legislatiu?

US: Queda moltíssim per fer encara. Necessitem una reforma del codi penal perquè l'homofòbia sigui reconeguda com un delictes. L'aprovació de la llei de caràcter estatal, no només per a aquelles autonomies en què no hi ha llei sinó també en aquelles comunitats en què —tot i

haver-hi llei— o no s'aplica o se n'està pactant la derogació, com és el cas de Madrid. En aquesta lluita hem d'estar totes, tots i totes.

JS: Sí, crec que políticament hi ha més implicació. És evident que els delictes d'odi, malauradament, estan prenent una dimensió important i això fa que calgui donar respostes més ajustades. A casa nostra tenim la Llei 11/2014 i la Llei d'igualtat de tracte i no discriminació. Són dos instruments poc desenvolupats i que caldrà anar ajustant per aconseguir una òptima aplicació i així poder lluitar de manera eficaç i extensament contra l'LGTBIQfòbia.

ER: Creiem que aquest avenç no és el que realment caldria en una situació tan alarmant com l'actual, amb una espiral de LGTBIQfòbia tan gran. Creiem que el fet de revertir la xacra de la LGTBIQfòbia no ha estat mai una prioritat ni ha estat en el centre de l'agenda política. Els governs passen i la LGTBIQfòbia queda, i això és la seva responsabilitat. Nosaltres tenim sobre la taula dues propostes bàsiques. La primera s'activarà ja d'immediat i és el grup de treball contra la LGTBIQfòbia al Parlament de Catalunya, per tractar específicament les violències que patim les persones LGTBIQ. I l'altra, i molt important, és la modificació de la Llei 11/2014, que ha estat i és el marc referencial i específic, però cal una modificació per harmonitzar el seu text a la nova Llei de No Discriminació 19/2020, aprovada pel Parlament i que entra en vigor aquest any.

Concentració a Ferrol, 2021.

Jordi Samsó.

Ana G. Fernández.

AG: La societat ha anat avançant molt en els últims anys amb l'aprovació del matrimoni igualitari, la llei d'identitat de gènere o les lleis autonòmiques. Això no vol dir que tinguem tota la feina feta i la igualtat assolida ni molt menys, però són els pilars del canvi social. Gràcies a l'aprovació d'aquestes lleis, vivim en una societat més diversa i igualitària. L'aparició dels discursos d'odi sense complexos a la política actual és una cosa que no podem prendre a la lleugera, i més quan els podem trobar a tot tipus d'institucions, com els parlaments. Per això és tan important que les associacions LGTBIQ siguem el mur de contenció d'aquest tipus de discursos, perquè no avancin i no ens facin retrocedir en drets i, en definitiva, com a societat.

Consideren que els cossos de seguretat atenen i assessoren les víctimes d'agressions LGTBIQfòbiques de manera adequada? Registren o classifiquen aquests delictes com a crims d'odi?

US: Una de les principals reivindicacions que tenim és la formació als Cossos de Seguretat de l'Estat, als Agents Judicials, a professors i professores, a les sanitàries i sanitaris. Hem de fer campanyes de sensibilització i pedagogia a la ciutadania que no han de dependre únicament de les entitats socials. S'han fet canvis, però encara queda força feina per fer.

JS: Des de Mossos i amb Mossos s'està treballant el fet de l'LGTBIQfòbia des de fa molts anys. A partir de l'any 2005 s'inicien les formacions i

es comença a gestar el que al 2009 es posa en marxa: una unitat específica per atendre a les víctimes per homofòbia. Així que, com a cos de seguretat, tenen tot l'aval del moviment perquè també –i des d'un inici– hem treballat conjun-

tament. A més, tenim la Fiscalia per delictes d'odi des del 2009. Per tant, instruments per a fer-hi front en tenim i estan formats i amb permanent contacte amb el moviment LGTBIQ de Catalunya. Entenc que fan la feina correctament, tracten a les víctimes com cal i registren adequadament tots els casos que els arriben.

ER: Els cossos de seguretat, concretament els Mossos d'Esquadra i el Departament d'Interior, estan fent, sobretot amb el canvi de govern, un esforç considerable. Primer de tot, es compta ja amb una unitat contra els delictes d'odi. Això és rellevant perquè genera una especificitat que creiem que és importantíssima. També, a la direcció del Mossos hi ha una percepció de que la LGTBIQfòbia és un tema important i que s'ha de denunciar. També puc dir que estem en una situació en què hi ha complicitat entre Mossos i l'OCH de compartir informació i, sobretot, de poder treballar conjuntament els cassos d'LGTBIQfòbia. Sí que és cert que el sentiment d'impunitat (no de seguretat, que és diferent) encara no ha desaparegut, ja que són poques les detencions que hi ha per casos de violència contra les persones LGTBIQ. Tot i

així, l'any 2021 hi va haver quatre vegades en què els Mossos van detenir joves per possible agressió homòfoba, i més concretament els que van agredir als joves del Somorrostro. Per tant, en aquest aspecte hi ha un avenç.

AG: Com tantes altres institucions i organitzacions, els cossos de seguretat necessiten formació adequada en aquesta matèria. Per això és tan important que des de les institucions competents i des dels propis cossos se'n faciliti l'accés. És important que sàpiguen com tractar una persona LGTBIQ i entendre la seva realitat, però també és molt important que les denúncies es redactin correctament i es faci la recollida de dades pertinent per a l'elaboració d'informes.

“L'assassinat del Samuel ha marcat un punt d'inflexió a la comunitat LGTBIQ de tot l'Estat”

—Ana G. Fernández

Concentració a Madrid, 2021.

MIKEL MARQUÉS

CORTESIA DE L'AUTORIA

Entrevista a Teresa Bernadas

“PERQUÈ LA LLUITA FUNCIONA”

Com les xarxes han obert una nova porta a la reivindicació LGTBIQ

Per ÀLEX HERMOSO

És molt fàcil afirmar que la lluita funciona, però preguntem-nos el perquè. Per què hem de seguir lluitant? Perquè és una oportunitat de mobilització i de reflexió, de construcció i negociació. Cal lluitar per repercutir en un sistema que en l'actualitat encara exerceix la seva violència, directa o indirecta, sobre el col·lectiu LGTBIQ. A la Teresa Bernadas, exjugadora d'hoquei patins, després d'una revisió rutinària, li van diagnosticar 'Conducta homosexual d'alt risc'. Malgrat la perplexitat en trobar-se amb aquest fet en ple segle XXI, no va ser fins que va arribar a tots els mitjans que una pacient a Múrcia havia estat diagnosticada com a homosexual, que la Teresa no va fer el pas endavant i va decidir fer pública la seva història.

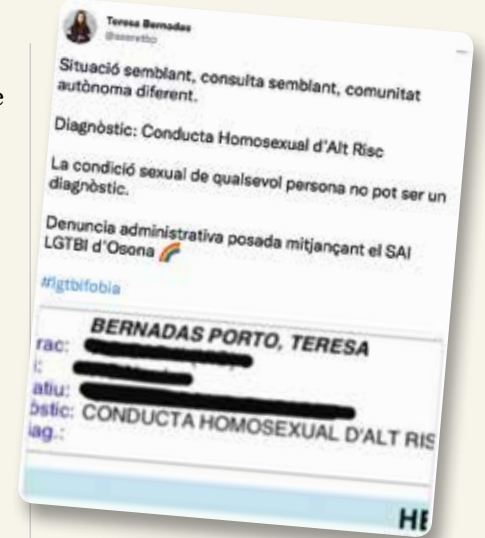
“Hi ha hagut algú més valenta que tu, el mínim és ser-ho tu també”

En cap moment de la consulta la Teresa es va sentir discriminada però tenia clar que el diagnòstic que havia rebut no era el que tocava. No podia ser que l'homosexualitat seguís registrada a escala clínica i que, a més,

dins d'aquest diagnòstic se la tractés de 'conducta', com si fos una qüestió de comportament. “És que hi havia una conducta heterosexual d'alt risc?”, es preguntava ella. Era un clar exemple de LGTBIQfòbia estructural. Així que va decidir fer una piulada a Twitter per condemnar la situació i la repercussió a les xarxes va ser totalment inesperada. Va rebre el reforç positiu d'un gran nombre de membres del col·lectiu. I la gran interacció a xarxes va configurar un espai de reivindicació que li va permetre arribar a tots els mitjans. Sumat a les actuacions legals pertinents, va ser aleshores quan es van activar tots els protocols i mecanismes per gestionar la situació i la Teresa va rebre el suport d'institucions, administracions i associacions.

“Tenia por que d'alguna manera em culpessin a mi de la situació, però no volia que tornés a passar”

Es va reunir amb la direcció del Centre de Salut i va resultar ser una qüestió de procediments. Uns codis clarament desfasats, que feien servir una nomenclatura antiga i que qual-sevol sanitari podia assignar, en aquest cas una metgessa. Hi ha una nova nomenclatura del 2018, i aprovada el 2019, que entra en vigor el gener del 2022. A partir d'aleshores només es parlarà de 'relacions de risc' i s'inclourà únicament en la

informació personal del pacient. La Teresa es preguntava les conseqüències que un diagnòstic d'aquestes característiques podria tenir en una persona amb un entorn familiar homòfob o algú que encara no té clara la seva identitat i s'acaba veient etiquetat. De fet, ella mateixa es defineix com a bisexual però, a causa del diagnòstic, l'etiqueta que va rebre a tot arreu va ser la d'homosexual.

“Ara és un canvi en l'àmbit català, cal seguir lluitant pel canvi global”

L'acció de la Teresa va fer que pogués retirar el diagnòstic estigmatitzant del seu historial clínic i va promoure una investigació interna des de l'Institut Català de la Salut (ICS) i el Departament d'Igualtat i Feminismes per evitar que es torni a repetir. D'altra banda, ella està decidida a seguir compartint els avenços del procés a les xarxes, ja que considera que, sense el ressò que li han proporcionat, el canvi no hagués estat possible. Encara queda molt camí, però tenim ganes de seguir lluitant i comptem amb nous espais per donar-nos veu. *#StopLGTBIfobia #SororitatLGTBI*

Inspector David Sánchez

“DENUNCIAR UNA AGRESSIÓ HOMÒFOBA ÉS DEFENSAR ELS DRETS DE TOT EL COL·LECTIU LGTBIQ”

Per ABEL LACRUZ

Lambda vol conèixer la tasca de la Unitat de delictes d'odi i discriminació, un organisme de Mossos d'Esquadra de recent creació. I per a saber-ne més, entrevistem l'inspector David Sánchez, de la Comissaria General d'Informació. Tot i que l'inspector Sánchez està convençut que encara hi ha molta denúncia oculta, de persones que no gosen anar a la comissaria, pensa que el bon funcionament de la Unitat de delictes d'odi i discriminació animarà la ciutadania a fer-ho i, tot plegat, suposarà una millora en els drets i la seguretat del col·lectiu LGTBIQ.

Lambda: Quins són els objectius de la Unitat de delictes d'odi i discriminació?

Inspector David Sánchez: Pretenem que contribueixi a la reducció dels delictes d'odi contra el col·lectiu LGTBIQ, i d'altres com el racisme, la xenofòbia, religió, ideologia o

l'aporofòbia (discriminació contra les persones en exclusió social). També homogeneïtzar protocols dintre del cos policial, propiciar la denúncia per part de la ciutadania que pateixi agressions i generar intel·ligència per comprendre les casuístiques del delictes d'odi i discriminació per abordar-les preventivament. Perquè l'èxit real, en clau de seguretat, és que no es produeixin delictes.

“Els discursos d'odi són el motor dels extremismes violents”

Amb quins recursos compta?

Recursos materials i 13 efectius. Està comandada per un sotsinspector i, al seu càrrec, professionals altament especialitzats en la investigació, amb molta experiència i capacitat de resolució. També hi ha una part de la unitat capacitada en la generació d'intel·ligència, en l'explotació estadística, en la recerca de causes i lògiques que expliquen els delictes d'odi i discriminació. Tot i que és de nova creació i és

difícil valorar-ne l'eficàcia, la unitat ha tingut resolucions exitoses, com la de l'agressió homòfoba a la platja del Somorrostro.

Fa uns mesos vàrem patir un cap de setmana terrible quant a agressions. Casualitat o una organització extremistista homòfoba?

En els casos d'aquell cap de setmana, podem afirmar que van ser agressions homòfobes sense connexió entre sí. Però que llavors no hi hagués vinculació no vol dir que si mai hi ha una organització al darrere dels delictes, no la puguem detectar en la seva fase incipient per abordar-la de manera eficaç.

Com és la interlocució amb la Fiscalia d'odi i discriminació (fiscal Miguel Ángel Aguilar) i altres policies?

Les sinèrgies positives són absolutes. El fiscal Aguilar tutela la nostra activitat i ens ajuda a valorar si certes conductes són il·lícites penalment o si només són reprovables però no perseguibles. Per exemple, l'entorn de les xarxes socials és molt hostil per al col·lectiu LGTBIQ. Si a una persona LGTBIQ li dius que acabaràs amb ell o ella o el/la mataràs, això és perseguible. Si pel fet de ser homosexual o transsexual dius que no et mereix cap respecte, això no és perseguible penalment, malgrat que consensuem que és una actitud reprovable. El límit es troba entre si una publicació conté amenaces o una opinió poc

respectuosa. En aquest sentit també diferenciem entre delictes d'odi i discursos d'odi: els discursos d'odi no sempre són clarament perseguibles a nivell penal, però són del màxim interès perquè són motor dels extremismes violents.

“Els delictes homòfobs tenen una víctima directa però victimitzen indirectament tot el col·lectiu”

Com s'aconsegueix que una agressió també es consideri un delictes d'odi i discriminació?

Calen proves del moment dels fets: si l'agressor va veure que la víctima LGTBIQ anava amb la seva parella, per exemple. I d'altres amb l'estudi de l'autor dels fets: si anava amb una samarreta amb contingut homòfob, o si a les seves xarxes socials expressa homofòbia, o si porta simbologia discriminatòria com tatuatges... Cal treballar per esvaïr qualsevol dubte que aquella agressió s'ha produït per

motiu d'odi i discriminació. Que la defensa del detingut no digui “Per què havia de saber que aquesta persona era homosexual?” i que no pugui evitar que el delictes sigui considerat d'odi i discriminació.

En quina mesura ME han contribuït a donar resposta a les agressions registrades a l'Observatori?

El nivell de resolució del 2020-21 i principis de 2022 és prou elevat en comparació amb d'altres delictes. El major èxit és la reducció de la xifra oculta existent. Ara es denuncia molt més del que es denunciava anteriorment. Això és molt important. De fet, a vegades ens assabentem de denúncies per xarxes socials i som nosaltres qui anem a cercar la víctima per facilitar-li la denúncia perquè a partir d'aquí és quan podem treballar perquè els delictes no quedin impunes. La col·laboració amb l'Observatori contra l'homofòbia té un valor molt preuat per nosaltres.

Com animaria una persona que hagi patit una agressió per LGTBIQfòbia perquè presenti una denúncia?

Li diria en primer lloc que no té per què patir cap tipus de discriminació per ser qui és. També li diria que més enllà de la dimensió personal, els delictes d'odi i discriminació victimitzen indirectament tot un col·lectiu. Quan una persona que ha patit una agressió per LGTBIQfòbia denuncia no només exerceix el seu dret individual sinó que també està defensant el dret de tot el col·lectiu LGTBIQ. Perquè qui comet aquest tipus de delictes vol fer mal directe a la persona agredida però també atemorir la resta del col·lectiu, i això és quelcom que hem de prevenir. Per això hi posem la banya, perquè és una qüestió que atempta directament contra els fonaments democràtics. La denúncia d'una persona que pateix un delictes d'odi i discriminació té un valor que va molt més enllà de la preservació del seu dret individual, té un valor de preservació de la cohesió social i dels drets del col·lectiu LGTBIQ.

QUÈ FAIG SI PATEIXO UNA AGRESSIÓ AMB LGTBIQFÒBIA?

► Denuncia-ho a una comissaria de Mossos d'Esquadra i explica que component de LGTBIQ fòbia de l'agressió, també existeix el web de la **Unitat d'odi i discriminació** mossos.gencat.cat/ca/temes/odi_i_discriminacio Denuncia-ho també a l'**Observatori contra l'homofòbia** och.cat.

► Si ho denuncies a través de xarxes socials, recorda que és molt important fer-ho també a Mossos d'Esquadra i a l'Observatori.

CORTESIA DE L'AUTORIA

EN L'ASSASSINAT DE SAMUEL, ELS INDICIS D'HOMOFÒBIA MOLESTEN

Per VICENT CANET

Les reaccions a l'assassinat de Samuel Luiz Muñoz, el 3 de juliol del 2021, han permès constatar el plantejament del moviment pels drets LGTBIQ: malgrat la igualtat legal, encara queda molta feina per conscienciar a la societat sobre la violència que pateix el col·lectiu i perquè sàpiga identificar-la, cosa que ha tingut repercussió en el tractament informatiu en els mitjans.

A molts mitjans de comunicació s'ha pogut veure de forma clara com qualsevol indicatiu que apuntés a homofòbia era automàticament rebutjat per opinadors, informadors, "experts" i tertulians. Sense ànim de ser exhaustiu en l'anàlisi, posaré alguns exemples del que dic. L'article "El mal se va de copas" del periodista Manu Marlasca del 12 de juliol, publicat a la web de la Sexta, s'engloba dins d'aquest relat i diu sobre els agressors

que són "persones completament normals capaces de matar a garrotades un noi després d'una discussió trivial", indica. Marlasca menysprea el mòbil homofòbic: "L'opinió pública i la publicada s'ha enredat aquests dies en discussions sobre gossos llebrers i podencs, és a dir, sobre el caràcter homòfob o no homòfob del crim. A això hi han contribuït un parell de testimonis a la cerca dels seus cinc minuts de fama i els polítics de gallet tuitaire ràpid. (...) Potser això sigui encara més terrible, que els assassins ni tan sols tinguessin un motiu per odiar fins a matar".

Altres mitjans, com ara el *20 Minutos*, han fet abordatges bastant qüestionables amb titulars com "Los presuntos implicados en la paliza de Samuel declaran que desconocían su orientación sexual", del 16 d'agost.

S'ha donat veu sense contrast a polítics clarament LGTBIfòbics com Santiago Abascal, de Vox, qui intentava invisibilitzar l'homofòbia dels fets amb declaracions com aquesta: "Els assassins de Samuel Luiz són una okupa, un militant d'extrema esquerra i un immigrant", reproduïdes per Europa Press i molts més mitjans, el passat 10 de setembre. El mateix ha passat amb la "popular" presidenta de Madrid, Isabel Díaz Ayuso, posant en qüestió l'homofòbia del cas: "Veig malament acusar sense motius com ha passat amb el noi de Galícia", va declarar el 8 de juliol en mitjans com el *Huffington Post*.

Las Provincias titulava el 3 d'agost: "Sin pruebas de una agresión homofoba en el asesinato de Samuel Luiz", peça en la qual només hi ha com a font la policia, sense incloure ni una

sola font del moviment LGTBIQ o consulta a l'Observatori valencià contra la LGTBIfòbia, tot i que, paradoxalment, al mateix article indica que l'agressió va començar amb la frase "O deixes de gravar o et mato, maricon". Però l'article més impactant és el que el 15 de juliol va publicar l'*Heraldo d'Aragón*: "El asesinato de Samuel y las etiquetas", que intenta explicar per què la majoria de la societat ha pensat que hi havia homofòbia des d'una perspectiva que considera que no hi ha proves. Una peça informativa que no compta ni amb l'opinió del moviment ni dels observatoris contra la LGTBIfòbia.

També hi ha exemples de bones pràctiques: *El País* ha donat veu a opinadors que visibilitzaven que el cas de Samuel era homofòbia com ara "Por Maricón", de la periodista Luz Sánchez-Mellado, o "No sólo es irracionalidad, es homofobia", de la sociòloga Cristina Monge, tots dos articles del 8 de juliol. Programes especialitzats com ara *Wisteria Lane* de Radio Nacional de España, que el 12 de juliol va emetre el programa titulat: "Per què és homòfob l'assassinat de Samuel Luiz?" en el qual van reflexionar sobre aquest assassinat i l'agreujant d'homofòbia amb Ana García Fernández, presidenta de l'organització LGTBI d'ALAS Corunya. O com ara *Shangay*, que el 17 d'agost aborda el tema amb una testimoni

Un dels elements claus preocupants és com s'invisibilitza com a font el moviment LGTBIQ o els observatoris especialitzats en la lluita contra la LGTBIfòbia.

▼ Manifestació a A Coruña

dels fets, Lidia, que assenyalava que "deien constantment que l'havien pegat per ser maricon" i que titllaven al noi assassinat de "puto maricon".

LES MALES PRÀCTIQUES

Hi ha molta confusió informativa sobre què es pot considerar LGTBIfòbia i què no: no ha de ser el motiu principal ni inicial per a estar-hi present. Pot ser un motiu més i pot ser sobrevingut. No cal que l'agressor conegui a la persona o sàpiga amb certesa que l'agredit és LGTBIQ. Pot ser, sense més, una pressuposició de l'agressor basada en estereotips que porten a agredir per LGTBIfòbia a algú que pot no ser persona LGTBIQ.

Un dels elements claus preocupants és com s'invisibilitza com a font el moviment LGTBIQ o els observatoris especialitzats en la lluita contra la LGTBIfòbia. Es parla de les persones LGTBIQ, sense les persones LGTBIQ, quan "Els mitjans tenen la responsabilitat de contrastar les informacions abans de publicar-les, encara que aquestes provenguin de fonts oficials", diu el punt 4 de l'article "Els mitjans poden ser còmplices de la discriminació o combatre-la" de Mèdia.cat, Observatori crític dels mitjans. Un decàleg en el qual es recomana no deixar la construcció del relat informatiu només als jutges o policies, perquè encara arrossegueu inèrcies LGTBIfòbiques, però també perquè poden haver-hi visions oposades, alternatives o complementàries.

A això s'hi afegeix una reproducció sense contrast de discursos d'odi contra el col·lectiu provinents de l'extrema dreta, així com de discursos que es mostren hostils a tenir en compte la variable d'homofòbia en cas d'agressió o violència. En aquest darrer cas, això ocorre normalment per homonacionalisme, que és aquella idea que som el país més tolerant i obert del món en aquest àmbit i, per tant, de produir-se violència LGTBIfòbica o és culpa de persones migrades o de persones antisocials, sense assumir la vessant estructural de l'opressió social que pateix el col·lectiu. Tot plegat, preocupant.

LLIBRERIA
ANTINOVS

des de 1997

Casanova, 72
08011 Barcelona
Tel. 93 301 90 70
libreriaantinovs@yahoo.es
www.antinovslibros.com
Blog i xarxes socials

BULLYING HOMOFÒBIC: “SERÀ AIXÍ TOTA LA MEVA VIDA?”

Verbalitzar l'assetjament LGBTIfòbic ajuda a processar i donar sentit al patiment viscut

Per ROGELIO RUBIÑO

Por, vergonya, indefensió i fatiga mental és allò que les víctimes d'assetjament homofòbic recorden del context escolar durant la seva infància i adolescència, període en què es construeix la identitat del subjecte. Por d'aixecar la mà a classe per aclarir un dubte: “Són infinites les vegades que em vaig invisibilitzar i vaig preferir quedar-me callat a la classe, per així evitar ser el focus de burles i humiliació dels meus companys”, assenyalava una de les persones entrevistades. Altres indiquen que “si bé el moment de l'assetjament és terrible, arriba a ser pitjor fins i tot quan no passa, ja que et menges el coco preguntant-te “per què ha passat avui?”, o bé “demà tornarà a passar de nou?””.

Com a mecanisme de defensa, alguns homes gais decideixen adoptar conductes heteronormatives com sortir amb noies, castrant així la seva

pròpia identitat sexual. Altres decideixen adoptar hàbits que no necessàriament van de la mà d'una salut física o mental adequada, com ara el consum excessiu d'alcohol, tabac o drogues per tal de mostrar una imatge rude i renegada per certs nínxols socials.

El bullying provoca, segons mostren les dades de l'estudi que he realitzat, un efecte multiplicador negatiu, ja que almenys un 40% de les víctimes confessa haver-se transformat en victimaris –o assetjadors– com a mecanisme de defensa: “Quan veia que m'agredien, identificava un company més efeminat que jo i intentava desviar l'atenció de l'agressió cap a ell”, afirma una persona entrevistada. Creiem que en aquests casos sorgeix un dilema moral per al subjecte, en complir un doble rol, com a agressor i com a víctima. A més, he constatat que, davant de situacions de menyspreu cròniques en el temps com és l'assetjament escolar, la víctima, en sentir-se jutjada, usualment es pregunta: “Serà així tota la meva vida?”.

Si bé ningú sembla quedar indiferent al trauma provocat per l'homofòbia,

Taller de prevenció de bullying homòfob.

sorgeixen definicions esperançadores d'aquella experiència dolorosa: “És com una cicatriu, una etapa de la meva vida, dolorosa, però ja superada”, assenyalava una persona entrevistada. Avui, a través d'un procés conscient, aquests adults verbalitzen impactes emocionals i identitaris com a resultat d'humiliacions. Destaquen que, malgrat la seva curta edat, van ser capaços de crear estratègies per defensar-se i tirar endavant.

Entre altres eines d'autoprotecció destaquen els passatemps vinculats a l'art, l'escriptura, la música i l'esport, activitats que mitiguen la càrrega emocional que comporta l'assetjament. Des de l'adulesa se serveixen d'elements positius de superació com l'optimisme i la capacitat de reflexió, objectivant l'experiència i traient-li emocionalitat. També construeixen vincles duradors amb persones conscients del que era just i injust. A més, canviar de contextos es cristal·litza com una oportunitat de reinventar-se en espais lliures de prejudicis i humiliació.

SORTIR DE L'ARMARI LGTBIQ ÉS MÉS DIFÍCIL QUE SORTIR DE L'ARMARI BULLYING LGTBIQ

Si bé moltes persones han tingut la força i la valentia de sortir de l'armari LGTBIQ, no sembla que passi el mateix a l'hora de verbalitzar l'experiència de l'assetjament, ja que suposem que aquesta implica una càrrega emocional més gran, en remenar ferides passades. A més, la valentia que comporta verbalitzar haver estat víctima de bullying podria exposar i vulnerar el subjecte davant dels altres.

És el cas d'una de les víctimes que, als 49 anys, assegura que haver socialitzat l'assetjament davant dels seus excompañys d'escola –amb l'única intenció que no permetin que els seus fills el visquin com a agressors, víctimes o testimonis– es va transformar en una vivència de sanació i alliberament. Una de les principals conclusions del meu estudi és que ser capaços de verbalitzar i declarar amb valentia haver estat víctima de bullying ajuda a processar i donar sentit al patiment viscut.

“És com una cicatriu, una etapa de la meva vida, dolorosa, però ja superada”

VERBALITZAR L'HOMOFÒBIA PATIDA BRINDA ESPERANÇA

Des que vaig fer aquesta investigació he presentat els resultats a més de mil cinc-cents persones. He pogut corroborar que, lamentablement, com a societat seguim discriminant i estigmatitzant. Per això, i tenint en compte els testimonis que sorgeixen de la pròpia audiència, estic convençut que és de vital importància generar espais de diàleg i discussió tant a escoles de primària, secundària, universitats, AMPA's... com en altres escenaris. I això per tal de visibilitzar i reflexionar sobre la violència, les expressions derogatòries, el bullying.

Les dinàmiques anteriors serveixen també per promoure el procés

de superació, ja que ens convida a reflexionar sobre una situació real que passa diàriament. Així mateix, genera empatia i obertura a discutir-ho des de la pròpia història dels qui ho van viure, ja sigui com a víctimes, agressors o testimonis. Finalment, estic segur que aquests processos de verbalització compartida brinden esperança als que avui pateixen assetjament per LGBTIfòbia, o als que l'han viscut en la seva infantesa o adolescència.

Considerant que el fenomen del bullying comença a estudiar-se a Noruega l'any 1983, que només fa dues dècades es fa conegut a la resta del món i que l'homosexualitat va ser desclassificada per l'Organització Mundial de la Salut com una malaltia de tipus mental recent l'any 1990, és evident suposar que actualment el nombre de víctimes de bullying homofòbic que guarden en silenci la seva dolorosa experiència és elevat. Això em va portar a comprendre l'impacte que ha deixat a les seves vides i com verbalitzar la seva experiència ha estat clau per superar-lo.

Amb el propòsit de convertir aquesta experiència en un projecte formal, vaig presentar-me al programa d'Emprenedoria Social de Barcelona activa. D'entre 70 projectes ens van escollir a 17 per a convertir-nos en empreses de caràcter social amb la missió de millorar la qualitat de vida de persones víctimes de l'assetjament escolar.

LA RESILIÈNCIA NO TÉ EDAT

Han patit l'homofòbia en primera persona, però com s'enfronta la comunitat sènior LGBTIQ a la realitat actual?

Per CARLOS SANANDRÉS

Han lluitat i defensat els drets de la comunitat quan el conjunt de la societat preferia mirar cap a una altra banda. Han donat la cara, el nom i anys de la seva vida per conquerir els drets que la gent heterosexual tenia pel sol fet de néixer. Ara, amb el pas del temps, veuen com les noves generacions es preocupen poc per les seves necessitats. Parlem del col·lectiu LGBTIQ més sènior, homes, dones i persones no binàries que viuen la seva vellesa esperant a ser escoltades.

Després d'anys d'activisme, hem parlat amb la Silvia Reyes, la Paulina Blanco i en Jordi Petit sobre quines són les seves preocupacions i opinions. Reben el suport del jovent? Què els hi treu la son? Com veuen el panorama actual? Aquest article recull algunes de les seves reflexions, idees i apunts que han sorgit de converses telefòniques i cafès, perquè si en alguna cosa coincideixen és en la necessitat de socialitzar entre iguals.

En Jordi Petit apunta que avui en

dia “encara hi ha molta gent gran amb autohomofòbia” i que això pot ser un fre per visibilitzar les necessitats de les persones més grans. “El moviment LGBTIQ+ a Espanya ha anat d'urgència en urgència, que si despenalitzar una llei, que si el matrimoni... i, a diferència d'altres països, no hi ha hagut un temps per crear una cultura de la convivència”, afegeix.

“Les residències no poden seguir així”

— Paulina Blanco

Per a la Paulina Blanco, la convivència dins d'un espai lliure i lluny del model heteronormatiu és un tema troncal. “Vull estar en un entorn amb gent de ment oberta. Aposto pels projectes intergeneracionals com ja es duen a terme a Colònia o Manchester, on hi ha comunitats que tenen un

51% de places destinades a persones LGBTIQ. El mecanisme s'ha de posar en marxa ja, tot i que fem tard”. Per a ella mateixa, el problema recau en què a les generacions més adultes no els hi ha estat permès formar famílies, tenir fills... “i ara, a sobre, decideixen per nosaltres. Les residències no poden seguir així”.

UNA GENERACIÓ ORFE

Aquesta idea d'un problema social i estructural també la comparteix en Jordi Petit, qui es defineix com “una generació orfe”. Recorda que hi ha

FOTOGRAFIES CARLOS SANANDRÉS

moltes persones que arrossegueu anys sense parlar amb la seva família i que “als 50 anys, molt poca gent pensa en convertir-se en una persona gran”. S'hi suma la falta de referents, que provoca que a l'imaginari col·lectiu encara no hi hagi homes i dones d'edat avançada i amb models sexoafectius que surtin de l'heteronormativitat. “Després de la crisi del VIH som la primera generació que arribem a fer-nos grans i, tot i que hi ha hagut temps per pensar-hi, sembla que les autoritats no han estat interessades”, sentència.

“Als 50 anys, molt poca gent pensa en convertir-se en una persona gran”

—Jordi Petit

La Silvia va un pas més enllà i afirma que “A la gent gran se l'aparta. Avui en dia moltes persones del col·lectiu s'han de conformar en viure amb una pensió mínima no contributiva i, a més, no ens escolten”. Opina que encara queda molt per fer per la comunitat trans: “La sanitat pública és lentíssima i avui en dia encara hi ha una gran diferència pel que fa a la medicina privada en qüestions relacionades amb el trànsit”. L'augment de les agressions també és un tema que li preocupa: “Estic alarmada amb les xifres i les notícies que s'escolten, sembla que cada dia hi ha més agressions”.

La llista de temes és llarga: habitatge, capacitat de decisió pròpia, socialitzar... En definitiva, les persones sènior LGBTIQ volen ser escoltades. Quan els preguntem pels més joves, tothom coincideix en que no es poden adormir, “perquè les coses no pinten fàcils”, apunta la Silvia. “No ens escolten, però els joves ho passaran pitjor”, pronostica. Creuem els dits perquè aquesta profecia no es compleixi i perquè la mirada i el focus no deixi de banda a les persones més grans, ja que la comunitat és el que és, en gran part, gràcies a elles.

CONSULTORI LEGAL

Per LAURA GONZÁLEZ TEJEDOR
Advocada especialista en drets LGBTIQ

“Hola, soc una persona no binària, i soc conscient de que la meua expressió del gènere impacta molt a la gent. Des de que vaig decidir ser jo, he rebut insults de tota mena, i tinc por de que alguna vegada tot aquest menyspreu es pugui traduir en violència física. En cas que passés, què hauria de fer?”

Si, per desgràcia, arriba a passar, truca a un familiar/amistat, i avisa del que t'ha passat perquè estigui amb tu. Si no pots, truca al 112 per avisar que has patit una agressió. Depenent de les teves lesions, avisa al 112 perquè et vinguin a buscar amb una ambulància. És molt important que, abans d'interposar una denúncia, vagis a urgències perquè tinguis un document mèdic que acrediti les lesions. És també molt important que avisis al personal mèdic que has patit una agressió física, expliquis una mica el què t'ha passat (insults discriminatoris i agressió). L'hospital activarà el protocol d'avís al jutjat de guàrdia per tal que es procedeixi a la investigació de l'agressió. Un cop que surtis d'urgències, és recomanable que, tot i que ho pugui fer l'hospital, vagis a la comissaria de la guàrdia urbana o als mossos d'esquadra, etc., per indicar que has patit una agressió, que aportes el document d'urgències que acredita les lesions i que vols denunciar. IMPORTANT: intenta explicar bé el què ha passat (que t'han atacat per LGBTIQfòbia), si hi ha hagut insults discriminatoris, on han sigut els cops, com era la o les

persones que t'han atacat, si les coneixes o no i, sobretot, si hi ha testimonis. També pots demanar una ordre d'allunyament. És evident que tot plegat no és gens fàcil de fer, ja que el que voldries és anar-te'n a casa, però és important que, a la denúncia inicial, quedin ben clars els fets i no triguin en denunciar-ho. També és molt recomanable fer-se fotos de les lesions i, en cas de baixa laboral, guardar la documentació per aportar-la posteriorment al jutjat, quan se't reclami, ja que s'iniciará un procés judicial on hauràs de tornar a declarar. És important demostrar les lesions físiques però també cal tenir en compte les psicològiques, ja que sempre hi ha un patiment psicològic darrera d'una agressió. Per aquest motiu és recomanable que, tant a nivell personal com a nivell judicial (acreditar danys morals), puguis rebre atenció psicològica de qualitat. Des del Casal Lambda podem oferir-te aquest servei, o sigui que no dubtis en posar-te en contacte amb la nostra assessoria. No t'oblidis que, a més del Casal Lambda, hi ha un munt d'entitats més que et donaran suport en tot allò que necessitis, no estàs soli.

Entrevista a Lina Mulero

“EM SENTO DEFRAUDADA AMB LA LLEI TRANS ESTATAL”

L'autodeterminació de gènere per a tothom i el reconeixement legal de les identitats no binàries es dilueixen.

Per IAN BERMÚDEZ

AU LATCHIAN

Enguany que recordem els 30 anys de l'assassinat de la Sonia Rescalvo, al Parc de la Ciutadella, s'ha aprovat un avantprojecte de Llei trans. Persones com tu, Lina, heu estat lluitant juntament amb moltes associacions per una Llei justa. Ens podries donar unes pinzellades de les qüestions més importants que resoldrà aquesta Llei?

Durant més d'un any, entitats i activistes trans hem estat treballant amb el Ministeri d'Igualtat (a càrrec de la ministra Irene Montero, d'Unidas Podemos) en l'elaboració d'un projecte ambiciós de Llei trans estatal. Després de tot aquest gran esforç, personalment em sento defraudada.

La proposta de Llei treballada, que es va presentar el febrer de 2021, va tenir molt poc recorregut degut a l'abstenció del Partit Socialista durant

la votació. Per contra, durant l'estiu, es va aprovar un avantprojecte de Llei LGTBI que conté un apartat trans molt allunyat de la proposta de Llei que havíem estat treballant.

La principal demanda del col·lectiu trans és l'autodeterminació de gènere i el reconeixement legal de les identitats no binàries. Si bé en aquest avantprojecte es recull l'autodeterminació, no és aplicable a totes les persones trans. En queden excloses les persones migrades (amb residència legal a Espanya) i les menors de 14 anys.

L'altra gran carència és el no reconeixement de les persones amb identitats no binàries. Actualment, diversos països reconeixen legalment aquestes identitats en els seus documents oficials: Austràlia, Nova Zelanda, Canadà, Alemanya, Països Baixos, Nepal, Pakistan i Argentina.

Ara s'ha obert un període d'esmenes a l'avantprojecte, abans de votar l'aprovació definitiva. Si no aconseguim fer-ne una Llei integral que inclogui totes les persones trans (binàries i no binàries), Espanya perdrà una gran oportunitat en matèria de reconeixement del gènere.

Hi ha persones que es queixen de com poden arribar a entendre la visió trans si no ens entenem ni nosaltres?

Per començar, la terminologia “trans” és un terme paraigües que inclou multiplicitat d'identitats i/o expressions de gènere dins el binomi home-dona i identitats i/o expressions tan binàries com no binàries. Entre elles, transsexuals, transgènere, crossdresser o transvestit, genderqueer, two-spirit, tercer gènere, bigènere, agènere, etc.

En segon lloc, no totes tenen les mateixes necessitats. Per aquesta raó, pot semblar que hi ha veus dissidents dins el propi col·lectiu, però per descomptat que ens entenem i intentem anar a la una. Perquè el que sí que ens és comú és que solem ser víctimes de violència i discriminació.

Segons la teva experiència i llarga trajectòria com a activista, quins són els següents passos en la lluita del col·lectiu?

El fet trans segueix sent el gran desconegut de la nostra societat, i tot el que desconeixem genera por i inseguretat. La nostra tasca principal és visibilitzar-nos amb orgull

per intentar naturalitzar les nostres realitats. El pes de l'estigma i la manca de referents positius juguen un paper important en la nostra marginalitat social. El fet trans segueix estant associat a les pèrdues. És fonamental visibilitzar referents positius en què ser trans i tenir una vida digna vagin de la mà.

Estem fent tot el possible per transformar les veus LGTBIQfòbiques que ens amenacen?

Aquestes veus arriben des de dos fronts diferenciats. Per un costat, un sector minoritari del feminisme que s'autoproclama radicat trans excloent (terf) que, recolzant-se en aspectes purament biològics, intenten invalidar les nostres identitats. Per l'altre, les veus de l'extrema dreta.

Aquest tipus de corrent dins el moviment feminista ja l'hem viscut abans, es tracta de la mateixa ideologia que en els anys 70s va intentar expulsar les lesbianes del feminisme, per por a que una possible reacció homofòbica posés fre a l'auge del moviment.

Per altra banda, hi ha les persones de dretes amb ideologies radicals que anys enrere potser no es visibilitzaven o no alçaven la veu, però que avui en dia compten amb el recolzament polític per fer-ho sense por de ser jutjades. L'expansió creixent dels partits polítics d'extrema dreta, i fins i tot les coalicions que els permeten formar part de governs, fa possible aquesta nova realitat.

Els que ens toca fer és resistir i no quedar-nos de braços plegats. En qüestió de drets no podem permetre'ns fer ni una passa enrere; per això hem d'unir-nos més que mai i ser resilients a l'adversitat.

La Lina Mulero és una dona trans-feminista, mare i activista pels drets trans. Integrant de l'equip de Trànsit (Servei d'atenció i promoció de la salut de les persones trans), l'associació Generem!, la Plataforma Trans*forma la Salut i la Fundació Kasatrans.

VOLS FORMAR PART DELS GRUPS DEL CASAL LAMBDA?

Descobreix-los a lambda.cat

 casal lambda

L'ÚLTIMA CENSURA

La paralització judicial d'un lot de llibres LGTBIQ a instituts de secundària de Castelló genera un esperit de resistència i valentia.

Per VÍCTOR RUIZ

Entre les coses que no t'esperaves veure al 2021 (i mira que el llistó apuntava alt després d'una pandèmia mundial i l'erupció d'un volcà) estava el retorn de la censura. Més concretament, envers llibres de temàtica LGTBIQ. Un lliurament aparentment banal de llibres LGTBIQ de l'Ajuntament de Castelló a diversos instituts de la ciutat per a la seva consulta i lectura –i que donava compliment a la llei LGTBI valenciana– n'ha estat a l'origen.

L'Associació Espanyola d'Advocats Cristians, en assabentar-se del lliurament, va interposar una demanda per paralitzar l'entrega per “vulneració de drets humans”, sol·licitant el que es diu una mesura “cautelaríssima” (que es pot imposar en raó de la urgència sense escoltar a totes les parts). El que normalment hagués acabat en un arxiu, va ser admès i la retenció feta fins que s'escoltessin les al·legacions en un procés posterior.

GARROTADA EN TOTA REGLA

Els autors censurats i les associacions van denunciar la decisió de la jutgessa substituïda. La Generalitat Valenciana va ordenar que els llibres es quedessin als instituts fins la decisió definitiva. Entre els llibres censurats, hi havia una mica de tot i per a tots els públics. Però suposar que l'Associació Espanyola d'Advocats Cristians hagi llegit la crònica d'acceptació gai *El amor del revés* de Luisgé Martín potser és molt suposar. I què dir d'assajos escrits per catedràtics, o tractats amb molta psicologia afirmativa, entre d'altres. Llibres que van ser esbocinats, amb cites fora de context

amb la idea de mostrar expressions alarmants. Ja hem vist com funciona a Hongria o Polònia, la cantarella de l'“agenda gai”.

Sorpresa del ressò que havia pres l'assumpte, el titular del jutjat de Castelló va trigar poc a fer-se càrrec del procés. Una vegada analitzades les proves i escoltades les parts, va considerar que “no s'ha aportat cap prova que concorri la il·legalitat” ni tampoc que el “contingut dels materials atempti contra els drets humans”. De fet, el jutge afegeix que, “acordar la mesura cautelar en aquest

cas, equivaldria a deixar l'aplicació de les lleis vigents a l'arbitri dels interessos o valoracions subjectives dels particulars”. Una garrotada en tota regla a la censura. I és que aquest escàndol ens recorda la necessitat que nostres joves trobin textos de qualitat i referència. En cas contrari, xifres com les del suïcidi adolescent LGTBIQ o agressions al col·lectiu trans seguiran en augment. Diuen que un llibre t'obre portes a d'altres vides i d'altres realitats. I d'això es tracta. D'obrir camins i acompanyar solituds fins que deixin de ser-ho.

“L'HOMOFÒBIA NO ÉS UNA OPINIÓ, ÉS UN DELICTE!”

Autors/es censurats/des expliquen a Lambda la seva reacció.

• **LUISGÉ MARTÍN**, autor de *El amor al revés*: “Decisions com la de la jutgessa, sota instància d'Abogados Cristianos, em retornen una indignació que fa molt temps que no sentia. Crec que cal actuar per a detenir aquesta impunitat que torna a sentir la ultradreta. L'homofòbia no és una opinió, és un delictes! I a les escoles sí que cal educar en els valors de la igualtat. Si volen que diguem adoctrinar, diguem adoctrinar, però cal aconseguir que ningú hagi de sentir-se marginat, exclòs ni insultat per estimar d'una manera diferent”.

• **VALERIA VEGAS**, autora de *Libérate*: “És que no em va estranyar res de tot el que ha passat, venint d'una associació que es diu Abogados Cristianos. Una vegada més em reafirmo en què, segons sembla, el concepte de cristiandat és bastant subjectiu”.

• **OCTAVIO SALAZAR**, autor de *WeTOO*: brújula para jóvenes feministas: “Crec que el viscut amb els nostres llibres és l'expressió de dues coses. Per un costat, de com continuem tenint, almenys una part, del Poder Judicial que no ha incorporat els valors relacionats amb la diversitat, i per l'altre, l'evidència que segueix present una cultura masclista i homofòbica, que hauríem de combatre amb educació. Totes les lectures considerades perilloses haurien de ser treballades a les aules”.

El amor al revés de Luisgé Martín editat per Anagrama. ISBN 9788433998194

Libérate de Valeria Vegas editat per Dos Bigotes. ISBN 9788412142884

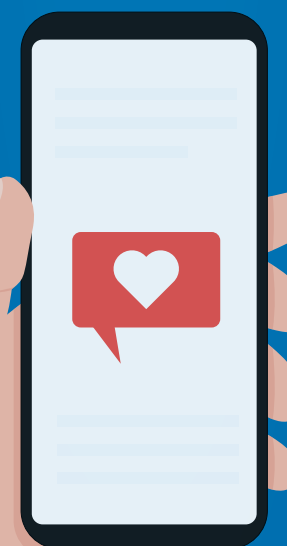
El amor al revés de Octavio Salazar editat per Planeta. ISBN 9788408204817

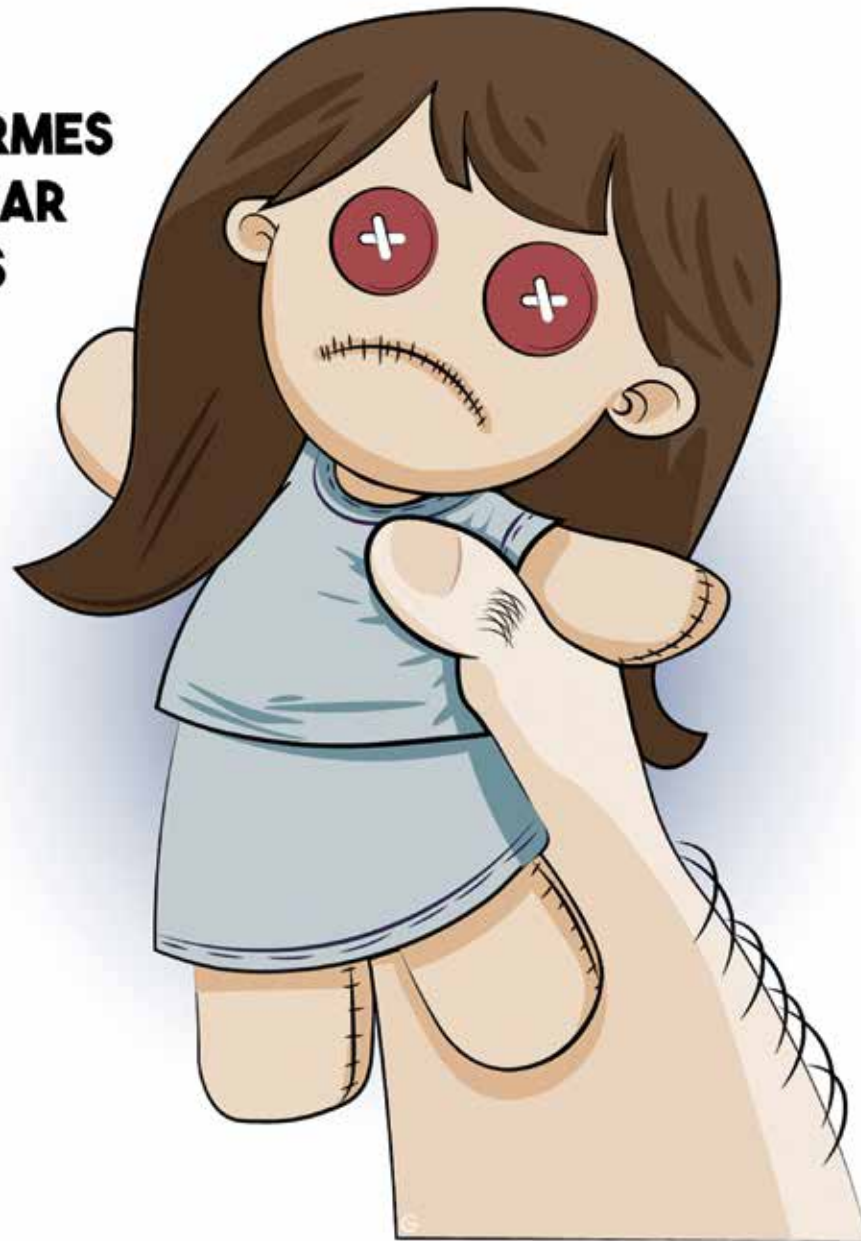
VISITA
EL
NOU
INSTAGRAM
DEL
CASAL!

@CASAL_LAMBDA

“””
**LES SEVES ENORMES
 URPEES VAN TOCAR
 TOT EL MEU COS
 COM SI JO FOS
 UNA NINA DE
 DRAP QUE NO
 TÉ VIDA.**

Per **TEBA CADEVILLA PINTO** / IL·LUSTRACIÓ per **CARLA MIR**

El meu cos dibuixava una figura estranya a causa del petit espai en el que em trobava. Jo semblava una contorsionista que entretenia a un públic, però en el meu cas la postura era una postura infringida, una postura obligatòria si no volia ser descoberta. Malgrat la postura res natural per un ésser humà, el meu cos tremolava i la meua respiració era cada vegada més agitada, tot i així insonora. La respiració era cada vegada més accelerada, però sense que es produís cap soroll,

atès que aquesta em podia delatar i arribar a les oïdes del monstre que m'aguaitava.

Des de l'obscuritat vaig començar a escoltar unes passes que intentaven ser sigil·loses, però el soroll de la sola de les seves sabates els delatava. Jo no podia albirar o distingir res des del meu racó, però podia escoltar-lo tot. La païra va començar a pujar per tot el meu cos, intentava no moure'm ni un centímetre però, a causa de l'esforç per no moure'm vaig començar a suar

i suar. Les suors fredes relliscaven per la meua cara, front i fins tot per la meua esquena.

El so de les seves passes cada vegada sonaven més forts, més propers sonaven com repics de campana que s'havien ficat al meu cap. Aquests sons m'estaven embogint, jo des de la foscor implorava que pareessin. Vaig entregar les meves esperances a qual·sevol divinitat que pogués existir, però no vaig ser escoltada. PUM, PUM, PUM! S'apropa, s'apropa, s'apropa!

Aquesta idea no va parava de voletejar pel meu cap. El terror i l'angoixa es van fer amos del meu ésser. PUM, PUM, PUM, PUM... les passes ja estan gairebé aquí.

PUM, PUM, PUM, PUM les passes s'apropen, PUM, PUM, PUM, ja no hi ha escapatòria, només em queda esperar a que les mans brutes del monstre destrueixin i facin miques la meua ànima.

PUM, PUM, PUM, PUM el so esfereïdor destruïa el meu cap, em feia sentir nàusees, ja estava allà. El PUM va parar de cop i volta, però això en lloc de tranquil·litzar-me em mortificava més, aquest silenci sobtat em torturava. Per què no m'alleujava el silenci? Doncs, perquè el malvat ja estava allà, ja estava gairebé al meu costat, ja sabia on trobar-me. La porta de l'armari estava tancada, però hi havia una mini esclatxa petita a través de la qual em va arribar un alè a podrit, un alè nauseabund, més que una olor era una pudor, una fetidesa horrible. JA ESTÀ, JA ESTÀ, JA ESTÀ, JA ESTÀ. La meua respiració augmentava, la

ingesta d'aire cada vegada era més ràpida. Ja estava preparada per al meu destí. De sobte, unes mans grosses, lletges, brutes, gruixudes i monstroses van obrir la porta de l'armari on jo em trobava.

JE, JE, JE, JE. El monstre va començar a riure d'una forma molt enèrgica de mi, d'aquell ésser petit que no podia lluitar contra aquest gran Goliath. Em sentia com un petit ocell en les mans d'un gegant, per molt que intentés moure'm no podia escapar de les seves enormes mans.

La feristela em va agafar de manera forta i em va tirar contra el llit com si d'un objecte em tractés. Les seves urpes van començar a tocar-me per tots els costats. POR, POR, POR, PAÏRA, PAÏRA, TERROR, TERROR. MARXA, MARXA, MARXA, MARXA. Tot això cridava el meu cap, però la meua veu no era capaç d'articular cap paraula.

Les seves enormes urpes van tocar tot el meu cos com si jo fos una joguina, una nina de drap que no sent, que no té vida, com si fos un cos inert.

El meu cos no podia moure's a causa de la païra que sentia. Simplement, em vaig quedar tombada en aquell llit esperant que les brutes mans del depredador es cansessin de tocar-me, es cansessin de jugar amb mi.

Finalment tot va parar, tot va acabar, però sabia que era un respir temporal fins que el monstre decidís tornar a atacar a la seva presa. LA SEVA PRESA ERA JO. El monstre va marxar i jo em vaig quedar al llit sense poder moure'm, amb la roba feta esquincalls, em sentia com si el meu cos estigués mort, sense forces com si sigues una simple nina de drap. Allà em vaig quedar bastanta estona amb el cor trencat, destrossat, fet miques, però sense poder reaccionar. El dolor era immens, insuportable però la nina de drap no reaccionava, el dolor el sentia dintre de tot meu ésser. Malgrat el gran patiment que sentia, jo continuava sent la nina de drap que el terrorífic monstre havia deixat aniquilada, destrossada, sense poder moure'm ni tan sols poder plorar per alleugerir el seu dolor.

CONEIXES LES ASSESSORIES DEL CASAL LAMBDA?

PSICOLÒGICA

EDUCATIVA

JURÍDICA

Més informació a [lambdacat](https://lambdacat.org)

 casal lambda

lambda

**Ens trobaràs al
Centre LGTBI de Barcelona!**

Carrer del Comte Borrell, 22
08015 Barcelona

POP!

Entrevista a Àfrica Alonso

Pàg. 26

Un petit gran boom!

Pàg. 28

Un octubre trans ple de recomanacions literàries

Pàg. 30

Playlist

Pàg. 32

L'autoficció LGTBIQ

Pàg. 33

La democratització del 'porno'

Pàg. 34

Thegooddoctor

Pàg. 35

Actualitat LAMBDA

Pàg. 36

Àxel

Pàg. 40

Entrevista a Àfrica Alonso

“LA NOSTRA LLUITA ÉS FER TEATRE I EN SEGUIREM FENT”

Parlem amb Àfrica Alonso, integrant de la Cia ‘La Cicatriz’, que ha creat i interpreta l’obra “Una Llum Tímida”.

Per ALBERT ROIG

PAULA COSTAS

Albert Roig: Actues, fas dramaturgia, cantes, compons... què et falta?

Àfrica Alonso: Ehem... Producció! (riu) T’ho has deixat.

A “La Cicatriz” no fas producció?

Al principi sí, i vaig aprendre molt de producció perquè no en sabíem res, no en teníem ni idea, estàvem començant, i més en un panorama de plena pandèmia. Però ara la porten més les altres noies, jo vaig decidir apartar-me per donar una mica més d’espai a la creació.

Vas estudiar a l’Institut del Teatre... Com has seguit els casos d’abusos?

No sé, les últimes notícies han estat tan estranyes, per dir-ho suau, i tota la gent que va parlar, en aquell moment, ara està amb mala sensació... A mi em van entrevistar perquè

amb altres noies vam fundar un grup d’acció feminista on volíem parlar una mica de certes males praxis que hi havia al centre, i se’ns va boicotejar un pèl.

Des del centre?

Sí. Es deia que no tenia sentit dir tot el que dèiem i, en realitat, tenia tot el sentit del món.

Parlem de “La Cicatriz”, qui sou?

Som un grup de 5 dones i persones no binàries que creuen en un tipus de cultura molt concret i volen fer-la possible. És per això que ajuntem forces i energies per tirar endavant projectes que són necessaris i creiem que encara no existeixen.

Per què aquest nom?

Amb ‘Una llum tímida’ traïem una història de l’anonimat perquè creiem que calia fer-ho. De fet, quantes més històries surtin de l’anonimat millor. En realitat, la història és una ferida de la vida de la Isabel i la Carmen, que inclou totes les dones lesbianes (i tot el col·lectiu). És la nostra memòria històrica. Ens van portar a teràpia per curar-nos, molts van haver de trencar amb la

família o han patit molt, senzillament pel fet d’estimar. Està clar que hi ha una ferida i creiem que convertir-ho en art és la manera de tancar-la poc a poc. Per això la cicatriu, per la seva ambivalència “aquí dolió, aquí sanó”. Hi ha les dues coses: dolor i reparació.

“El fet de convertir-ho en art creiem que és la manera de tancar aquesta ferida poc a poc.”

Com neix un musical a partir d’un article de diari?

La meua vida, carrera, i també l’amistat amb l’Andrea (directora musical i compositora) van lligades a la música. Ens coneixem de molt jovenetis, i

LARA NOGUERAS

LA PCR (PREGUNTES CURTES I RÀPIDES)

Actriu neix o es crea?
Es crea.

El pitjor d’actuar?
No poder fallar mai, i haver de fer funció sense estar al 100%.

El millor d’actuar?
Existir per sobre de tot.

Un ‘crush’?
Alba Flores, “¡cásate conmigo mañana!”

Si no fos teatre, què faries?
Segurament ciències polítiques.

Emoji que més utilitzes?
Els cors. Tinc molts stikers d’una websèrie on feia de policia fracassada que serveixen per a tot.

estava clar que el primer que faria seria amb música. I la història es va escriure al meu cap en una nit: no vaig poder dormir, em bategava el cap i van anar venint les escenes. Després, òbviament, amb la Marilia (la directora) vam haver de fer feina. M’he basat en el que he llegit però també en moltes altres històries de moltes dones lesbianes. L’obra està feta des de la veritat.

Falten obres LGTBIQ?

Caldria fer anàlisi de la cartellera però, al final, és molt important qui escriu i qui dirigeix. L’intèrpret és l’a través del qual però no és ‘el,’ no? Ara està de moda fer obres que parlen sobre la joventut, amb gent jove, però no des de la gent jove. No parlen dels seus problemes. Aquesta és la diferència entre fer alguna cosa que pugui canviar la gent i fer teatre per fer teatre, que també és vàlid. En aquest cas, qui veu l’obra veu que no és per pagar factures (tan de bo!). No sé com, però quan ho veus damunt l’escenari veus que ha costat molt de portar fins aquí.

Fa por fer-ne?

Espero que no, sinó guanyarà l’odi... Davant l’odi cal més amor, més cultura, més projectes autogestionats i més lluita. La nostra lluita és fer teatre i en seguirem fent.

Teniu anècdotes del públic?

Moltes! Hi ha noies que repeteixen per tercera i quarta vegada, gent que es tatua les cançons, dones grans que pregunten si em poden abraçar... Reps tant agraïment que és una fortuna immensa fer aquesta feina. El més fort va ser trobar una dona que havia conegut la Isabel, va ser un abans i un

després. Amb la Júlia, de cop, va ser un “Ostres! És molt important sortir a escena i explicar això cada dia”.

La música, interpretada dalt de l’escenari, és un encert.

Tots els cossos escènics parlen, són un personatge més. La guitarra és l’interior de la Carmen, i el violoncel escriu les frases de la Isabel, respira amb mi. Això passa a l’incloure músics durant el procés de creació. Normalment no és així, arriben més tard i s’hi van connectant, però no igual. A més, aquest projecte és tan meu com de l’Andrea. Això ho tirem endavant entre totes.

Per què us han de venir a veure?

Crec que per poder endur-se aquesta història a casa. Quan vens al teatre sents que aquella obra se’t queda dins, i això és un regal meravellós que t’endús.

Fins quan us podem veure?

Del febrer a l’abril, després farem gira.

Futurs projectes?

Amb “Una llum tímida” volem sortir de Catalunya. També voldríem fer un documental dels llocs on van viure la Isabel o la Carmen, i seria brutal fer la peli, però és molt complicat. “La respuesta a todo” és el projecte actual, i ja tinc la segona obra escrita i estem buscant recursos per poder fer-la.

Molts èxits, Àfrica!

XARLENE

UN PETIT GRAN BOOM!

Literatura infantil i juvenil LGTBIQ.

Per RODOLFO VARGAS I ABEL LACRUZ

Si en el camp de la literatura general el tema LGTBIQ s’ha anat obrint pas amb dificultat des d’alguns llibres pioners del segle XIX, al llarg del XX fins a arribar al que podríem anomenar una “normalització” al XXI, pel que fa a la literatura infantil i juvenil, fins fa poc existia un buit absolut. En els darrers temps, segons Connie, de la llibreria Còmplices —al carrer Cervantes, 4 de Barcelona— el buit “S’ha anat omplint gràcies un petit gran *boom*. De fet, hi ha algunes editorials especialitzades en literatura juvenil LGTBIQ, com Kakao Books”.

El tema sexual (i especialment el LGTBIQ) sempre havia estat tabú. Va ser un autor valencià, Carles Recio, qui en el nostre àmbit va obrir la veda. L’any 2000 publicava a Línea Editorial, en castellà i anglès, una narració sota el doble títol d’*El príncipe Jaime / The Prince James*, on s’explicava la història d’un infant d’Aragó, hereu de la corona, que renuncia als seus

drets per l’amor d’un altre home (i, a més, moro). D’aquesta obra va sortir un llibre il·lustrat: *El príncipe enamorado*, publicat per Ediciones de la Tempestad el 2001.

Els seus autors, Carles Recio del text i Enrique Hurtado Rodríguez de les il·lustracions, el definien com a “conte per a nenes i nens basat en una història real”. Tots dos llibres –avui malauradament difícils de trobar, com no sigui en una llibreria de segona mà o de vell– es poden considerar els pioners de la literatura LGTBIQ juvenil al territori espanyol i haurien de ser més coneguts.

A partir d’aleshores (tot i que lentament) s’ha anat consolidant el gènere, sobretot gràcies a la publicació d’obres d’autors especialitzats, entre els quals cal esmentar el malaguanyat Bernat Cormand, autor de la novel·la *El cap als núvols* i àlbums il·lustrats com *El nen perfecte* i *Els dies felços*; Brie Sprangler i la seva novel·la de

temàtica trans *El corazón de la bestia*.

En l’àmbit anglosaxó destaca Becky Albertalli, que compta amb *Simon*, ja tot un clàssic (portat, a més, al cinema a *Love, Simon*) i Leah a destiempo, i és coautora amb Adam Silvera de

I QUÈ LLEGIA ABANS LA JOVENTUT LGTBIQ?

Les lectures clàssiques per al públic de menor edat eren títols com *Robin de los bosques*, *La cabaña del tío Tom*, *Mujercitas*, *Hombrecitos*, *Heidi*... com a molt les novel·les d’Alexandre Dumas, Mark Twain, Emilio Salgari i Jules Verne (per no citar sinó els autors més populars).

A Espanya, editorial Bruguera va editar les novel·les gràfiques, en què hi havia una pàgina de text i una de vinyetes il·lustratives d’aquest text (pres en general d’obres de literatura com les esmentades a dalt). Però el model va ser en declivi a mesura que van anar canviant els gustos. Així, els còmics, que sempre havien tingut un alt nivell d’acceptació entre nens i adolescents, es van consolidar com a lectures d’entreteniment i ha estat tanta la seva influència, que els adults han acabat sent també grans consumidors d’aquest gènere (deixant enrere novel·la *pulp*, popular en altres temps).

títols com *¿Y si fuéramos nosotros?* i la seva continuació *Here To Us*. També hi trobem Alice Oseman, prolífica escriptora de la sèrie *Heartstopper* i d’altres obres com *Radio silencio* i *Loveless*; i a Casey McQuiston i el seu reeixit *Rojo, blanco y sangre azul*. I no podem oblidar la sèrie de mites grecs en un món de ciència ficció, amb noies com a protagonistes, creats per Iria G. Parent i Selene M. Pascual, entre els quals destaca *La flor y la muerte*.

A banda d’aquests autors i autores, avui hi ha una variada gamma de llibres infantils il·lustrats, que ja formen seccions pròpies a les llibreries. D’altra banda, des de fa alguns anys, a les de Barcelona (i en particular a les del ram LGTBIQ, com Antinous) es fomenta la compra d’aquest tipus de literatura amb motiu de la festa de Reis i, segons sembla, amb molt bona acceptació dels lectors i dels seus progenitors. Com assegura Maria, de la llibreria Antinous —al carrer Casanova, 72—: “Estan triomfant moltes novel·les d’amor entre nois com la sèrie d’Aristòtil i Dante, de Benjamin Alire Sainz, o *Bruna*, una novel·la sobre una noia trans de Jaume i Xavier Cela. I és que la literatura infantil i juvenil LGTBIQ és, sense cap dubte, una de les millors maneres d’obrir les ments tancades i evolucionar cap a una societat inclusiva.

Pel que fa a la literatura infantil i juvenil, fins fa poc existia un buit absolut. En els darrers temps el buit s’ha anat omplint gràcies un petit gran *boom*.

Secció de literatura juvenil a la llibreria Antinous.

La sèrie juvenil Heartstopper.

UN OCTUBRE TRANS PLE DE RECOMANACIONS LITERÀRIES

Per IAN BERMÚDEZ

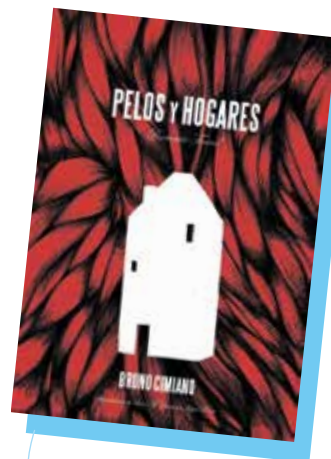
Des de l'última vegada que ens vam llegir han passat moltes coses i, últimament, s'estan publicant unes meravelles que em posen molt difícil el poder triar, així que les hauré d'anar dosificant.

En primer lloc us vull recomanar *Transfeminismos o barbàrie*, de Kaótica Libros (novembre 2020). Un recull d'articles i escrits de diferents activistes amb veus i trajectòries potents en els àmbits del transfeminisme, la teoria queer i els drets humans. Aquest llibre m'ha ressituat després d'haver estat uns anys perdut escoltant discursos de tot tipus sobre la Llei trans i sobre quin és el subjecte identitari del feminisme. A més, he pogut extreure una idea clara del perquè estan sorgint discursos transfòbs des de dins d'aquest moviment i tenir arguments fermes per poder frenar-los. Feia mesos que buscava un llibre que m'aclarís amb profunditat i sentit comú la realitat de les disputes que estan succeint dins del moviment feminista i, creieu-me, aquest és el llibre. Des de diferents punts de vista, he pogut llegir de la veu de persones que han estat a primera línia i amb una clara visió històrica i que acompanyen els moviments socials d'una manera plural, m'han aclarit els dubtes per no donar més peu a discursos transfòbs que l'única cosa que fan és crear confusió i danyar un col·lectiu que ja ha hagut de passar per massa injustícies. El feminisme essencialista ha d'obrir-se a la realitat i aquesta implica la pluralitat d'identitats dins el feminisme, entès com a moviment plural i ple d'interseccions.

En segon lloc, feia ja molt temps que em volia llegir el poemari trans

Pelos y hogares, de Bruno Cimiano, amb il·lustracions de Lara M. Pascual i Itziar Torres, d'Editorial Segadores i Editorial Bauma. En Bruno Cimiano escriu les poesies entre el 2013 i el 2019, on mostra diferents vivències de moments passats entre les ciutats de Palència, Granada i Barcelona. En elles, l'autor hi expressa poèticament la seva experiència de trànsit a mesura que va entrant en contacte amb la societat i el dia a dia que l'envolta, juntament amb les seves experiències de connexió, intimitat i amistat que van apareixent en un camí on el sistema cisheteropatriarcal no hi té cabuda i les realitats s'escriuen des d'altres llocs. Havent deixat la casa familiar –la llar de sang malalta–, va a la recerca de diferents llars que palpitin en la vida d'aquestes ciutats, on el despertar com a activista polític marcarà cadascun dels seus versos.

En tercer i últim lloc, un servidor (com a escriptor) amb la Lucía de Palau (com a il·lustradora) vam publicar el passat mes de maig la novel·la gràfica *Transitem*, de Pol·len Edicions. Aquest còmic vol mostrar el valor que aporten les persones trans a la societat a través del seu activisme i compromís, la diversitat d'aquest col·lectiu pel que fa a transicions, l'amor i el desig entre les persones trans, i mostrar els cossos com a sensuais i desitjables per deixar de ser persones objectivitzades. Escrit en un llenguatge inclusiu, flexible i exempt de violència, s'ha editat en català i també en castellà (*Transitamos*). El llibre està enfocat a mostrar la necessitat de transformar l'educació per tal que els espais siguin segurs i de creixement feliç.

*Pelos y Hogares, Poemario Trans**
de Bruno Cimiano editat per Bauma.
ISBN 20132019

Transfeminismo o barbarie
de VV.AA. editat per Kaótica Libros.
ISBN 978-84-122129-2-1

Transitamos de Ian Bermúdez i Lucía de Palau editat per Pol·len Edicions.
ISBN 978-84-18580-17-8

FES-TE LA PROVA!

Fes-te la prova del VIH almenys un cop l'any encara que sempre facis servir condons. Si no n'utilitzes sempre, fes-te-la cada 3 mesos.

BCNCHECKPOINT.COM | 93 318 20 56
COMTE BORRELL 164-166 (METRO URGELL) 08015 BARCELONA

BCN checkpoint
HOMES · SEXUALITAT · SALUT

PLAYLIST: MÉS ENLLÀ DE LES FRONTERES, MÚSICA I LLIBERTAT!

En alguna ocasió tothom ha escoltat aquella frase que defineix la música com un llenguatge universal. Qui més qui menys ha utilitzat les cançons com a fidels companyes de moments d'eufòria o de màxima vulnerabilitat. Ara que, mica en mica, es tornen a obrir les fronteres, us proposem un viatge arreu del planeta, un recorregut per veure com el món canta i s'expressa contra l'homofòbia. Perquè la música no entén de barreres. En aquesta playlist, la música és llibertat.

BÈLGICA

TA REINE (2018) – ANGÈLE VAN LAEKEN

L'última sensació del pop belga és aquesta jove de 25 anys nascuda a Brussel·les. Amb el seu àlbum debut, *Brol*, es va convertir en la cantant francòfona més escoltada del 2019. *Ta reine* (*La teva reina*) és un mig temps que pertany a aquest treball i que parla de prejudicis i de com per a moltes persones és difícil assumir –encara avui– que l'amor es pot presentar en formes diferents.

ITÀLIA

AMARE (2021) - LA RAPPRESENTANTE DI LISTA

La Veronica Lucchesi i en Dario Mangiaracina són la veu i l'ànima d'aquest grup queer, segons les seves pròpies definicions. Originaris de Palermo, porten una dècada sobre els escenaris i quatre discos d'estudi. *Amare* forma part del seu últim treball i, amb aquesta cançó, van participar en el festival de San Remo, expressant sense complexos i enèrgicament què passa quan t'enamores de veritat d'una persona. Varen arribar al Top 10 del concurs.

SUDÀFRICA

HEAVEN (2017) - TROYE SIVAN

Va començar al teatre com a protagonista del musical *Oliver Twist* l'any 2017, i des de llavors no ha parat. Ha participat a diferents programes de televisió amb Jimmy Fallon, Ellen... i ha actuat en grans produccions

cinematogràfiques, com *X-Men Origins: Wolverine*. De moment té dos àlbums on trobem temes com *Heaven* (*Cel*), dedicat el conflicte entre el desigosexual i la religió.

NORUEGA

CURE FOR ME (2021) - AURORA

Cada cop més persones consideren aquesta cantant noruega de 25 anys com la nova Robyn. Potser són les bases synth pop de les seves cançons i la força que té el col·lectiu en la seva comunitat fan. I és que les seves lletres no deixen indiferent a ningú, com el tema que us proposem, en el qual envia un 'missatge' a aquelles persones que encara creuen en les teràpies de conversió.

JAPÓ

GRRRLISM (2018) - ACCO GORILA「あっこゴリラ」

A la tornada de la cançó, i després d'un text frenètic, podem escoltar clarament *My body, my choice* (*El meu cos, la meua elecció*). Durant els 4 minuts que dura el tema, l'Acco fa un clar al·legat a la llibertat d'expressió mentre es pregunta: *What is the girl? What is the Boy* (*Què és una noia? Què és un noi?*). Hip Hop japonès que, més enllà de la colorista estètica, té l'objectiu de trencar amb els rols de gènere.

EEUU

THAT'S WHAT I WANT (2021) - LIL NAS X

Amb només un àlbum, *Matador*, el

raper d'Atlanta ha revolucionat el món de la música més comercial. Número 1 al Regne Unit, Irlanda, Canada, Austràlia..., en aquesta història d'amor que ens presenta amb el títol *That's what I want* (*Això és el que vull*), podem veure com s'apassiona, com s'ho passa d'allò més bé, com pateix i com es vesteix de núvia a l'estil més tradicional. Tot per l'amor d'un company del seu propi equip de futbol americà.

AUSTRÀLIA

PARTY PILL (2021) - CUB SPORT

L'estil indie del grup l'ha portat a tocar per diversos països. Va ser durant una gira pels Estats Units quan i cantant Tim Nelson es va declarar a Sam Netterfield, teclista de la banda. *Party Pill* és un tema per celebrar aquest amor; un vídeo amb una estètica delicada que ens ensenya que a Brisbane, a l'altra punta del món, també fan molt bon pop i que no cal amargar-se!

ALEMÀNIA

FLASH MICH (2014) - MARK FORSTER

Coach de concursos de talents, ambaixador d'associacions que vetllen pels drets dels més petits, cantant... en Mark Forster és un personatge reconegut de la cultura pop alemanya. *Flash mich* és un tema hip-hop up-beat, que narra una història d'amor al marge de la llei. La particularitat ve amb el vídeo, on fugim d'estereotips. Els murris protagonistes de les imatges són una parella gai: pistoles, persecucions, piscines i petons!

L'AUTOFICCIÓ LGTBIQ O COM MIRAR-SE EL MELIC A LA TELE

PER ABEL LACRUZ

Les plataformes estan de moda, i no em refereixo al calçat sinó a Netflix, HBO, Amazon Prime i companyia. I mirar-se el melic continua sent un hàbit que a vegades fa gràcia i a vegades resulta pesat. Últimament ens trobem amb l'anomenada autoficció LGTBIQ en l'audiovisual, que va començar com una troballa curiosa i s'està convertint en una recepta d'èxit.

Si a principis dels 2000 *Queer as folk* o *The L word* ho petaven a la tele tradicional amb una fórmula a l'estil *Melrose Place* però 'elagetebeificada', en els últims temps s'imposa l'autoficció. Una recepta en què un/a guionista polifacètic/a -que sovint dirigeix i actua- es mira el melic non-stop i ens fa veure que la vida del seu prota -sempre un reconeixible alter ego de l'autor/a- és una merda però que, si rius de tu mateix/a, tot resulta més fàcil de pair.

És el cas de l'australià Josh Thomas i les seves *Please like me* (Netflix) o *Everything's going to be ok* (Movistar+). A ambdues produccions és un graciós neuròtic a qui la vida li depara bufetades i algun que altre premi, com ara

nòvios increïblement guapos. Mateixa història amb *Feel Good* (Netflix), creada per la guionista i actriu no binària Mae Martin, i també amb *Todo lo otro* (HBO), de la polivalent actriu, guionista i directora catalana Abril Zamora. Capítols sencers donant-li voltes a un fet evident: que als trenta-i-molts la teva vida és un desastre i no saps cap a on vols anar.

Després trobem dues interessants propostes que afegeixen, a més, un plus de putada vital. Ens referim a *Special* (Netflix) o a *Maricón perdido* (Movistar+ i HBO) de Bob Pop. Que converteixen en art el fet de ser diferent en la diferència: tenir una discapacitat quan a més pertany a un col·lectiu minoritari com el LGTBIQ dona per a molta introspecció. I és que, a diferència de les sabates de plataforma, el narcisisme mai no passa de moda.

LA DEMOCRATITZACIÓ DEL 'PORNO'

Onlyfans és una plataforma digital de continguts de pagament que s'ha popularitzat en la subcultura gai com a referent de continguts sexuals explícits: una nova forma de pornografia o va més enllà?"

Per VICENT CANET

Onlyfans és la més coneguda d'un seguit de plataformes en línia de continguts que no censura el sexe, ni els nus, com sí que fan d'altres més populars, com ara Instagram o Facebook. Si bé Twitter també permet la difusió de continguts sexuals, Onlyfans i similars funcionen amb subscripcions: es permet monetitzar els continguts que s'hi generen de forma directa: pagues per veure. "Onlyfans és un nou proveïdor de 'porno'. El seu principal valor afegit pels consumidors és que permet sentir-se més propers als actors 'porno' favorits, entrar en la seva intimitat, fer-los un seguiment (...), permet arribar a sentir-los com amics o amants", afirma Napai, activista LGTBIQ, que afegeix que Onlyfans genera una proximitat que afavoreix que s'estigui disposat a pagar. Això ha impactat en com es configura la prostitució i la indústria del 'porno', que a través de la tecnologia han vist modificat el seu mercat.

Per Napai, "Onlyfans democratitza la possibilitat de dedicar-se al 'porno' de forma remunerada: tothom des de casa seva pot provar sort en el món del 'porno' sense haver de passar per cap càsting ni productora". Per Roc de Barcelona, treballador sexual que compta amb un perfil a Onlyfans, els efectes d'aquesta democratització també repercuteixen en els cossos i pràctiques que es veuen representats: "deixen de ser de forma dominant les d'homes musculats i tatuats i passa a incloure una major diversitat, tot i les inèrcies". "El 'porno' és per a molts com un manual d'instruccions del

sexe i es pot voler recrear el que es veu, quan en moltes ocasions són situacions fictícies", i això, considera Roc, es pot reproduir també amb l'Onlyfans, tot i que destaca que amb aquesta plataforma "pràctiques no hegemòniques tenen molt més visibilitat". La indústria del 'porno' ha estat una màquina uniformitzadora de pràctiques sexuals i, si bé aquestes plataformes han aconseguit generar esquerdes, no han pogut canviar les hegemonies creades en les darreres dècades. "Tot i que el 'porno', el que ha fet normalment és reforçar els models dominants. Haurem de veure com evoluciona tot això", afegeix Roc.

PRECARIETAT I "UBERITZACIÓ"?

Actors 'porno' i xaperos estan vivint en moltes ocasions processos d'adaptació en els quals han de tenir una "identitat digital", creada a partir d'aquestes plataformes, no ja per tenir ingressos, sinó per ser coneguts. En aquest sentit, aquestes plataformes poden tenir una vessant d'autoexplotació molt similar a la d'altres sectors -que exposen continguts no explícitament sexuals- en els quals t'has d'exposar i jugar a tenir una identitat digital per a poder treballar-hi. Més

que precaritzar en sí, "la gent jove, que és el sector de la població més precari, (...) és qui té més capital sexual físic (...) i davant la dificultat que tenen els joves per trobar feina o altres fonts d'ingressos, Onlyfans els hi ofereix la possibilitat de treballar i beneficiar-se econòmicament (...) del seu capital físic", assenyala Napai.

Alguns parlen, salvant les distàncies, d'una "uberització" del sexe, pel que té del consum aïllat dins de casa a partir de plataformes en línia de distribució. Amb tot, Roc de Barcelona no veu clar que es pugui parlar d'aquest fenomen ja que, si bé el 20% que es queda la plataforma no el considera un percentatge just, creu que realment no genera precarietat, sinó que en tot cas complementa rendes.

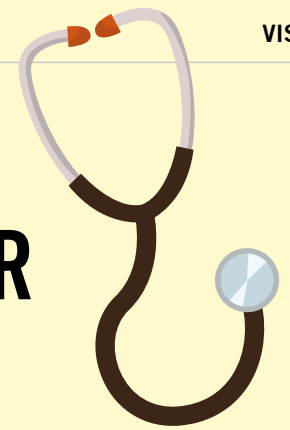
Amb tot, és Napai qui es mostra crític amb el 'porno': "l'entenc com un succedani del sexe real" i adverteix que "la comoditat del 'porno' ens pot allunyar del sexe real".

FOTOGRAFIA RAMPXEL.COM LOGO ©ONLYFANS

THEGOODDOCTOR

Per CARLES QUESADA

Dissabte, 4 de la matinada. Sitges. Just acabo d'arribar a casa, com diu ma mare, "enchispao" i amb ganes de tot menys de fotre'm sol al llit. Missatge de Thegooddoctor: "Hola. Si no tens plans pel que queda de nit, tinc una proposta per a tu." El perfil: tiarron de 1,80m, 48 anys, esqueses amples, barba ben arreglada, cabell grisós, americana i pantalons de pines. A una de les fotos deixa veure, sota una bata de metge, un pit arregladet, un abdomen pla i uns slips ben plens. Fins ara, que jo sàpiga, mai m'ho he muntat amb un metge. Estaria bé acabar la nit amb una nova professió a la cartera. I contesto: "Als meus músculs isquiocavernosos els ha agradat la teva foto amb la bata. Quina és la proposta?". Thegooddoctor: "Ha, ha, ha, veig que saps el que dius. La proposta és senzilla: visc sol i tinc ganes de bon sexe. Estem a 1 km. T'animes?"

Així que, unes quantes línies de conversa i fotos intercanviades després, em presento davant la porta de casa seva i truco al timbre. "Ara baixo a obrir-te". Mentre espero em fixo que la porta del costat sembla un consultori mèdic i m'adono que el meu cap ja ha començat a crear una escena de sexe en una llitera amb el doctor i la seva bata blanca. S'obre la porta i el tiarron, més guapo que a les fotos, em fa un gest perquè passi. Ens presentem, ens fem dos petons i em diu que el segueixi a través d'una porta a l'escala que porta fins a la recepció del que, efectivament, és un consultori mèdic. "Dona'm un moment que vaig a buscar una cosa." Uns instants després, apareix per la porta, vestit amb la bata i uns slips de cuir. "Vols passar a la meva consulta?"

Havies demanat hora per a una revisió mèdica oi?" Jo, tot i els dubtes davant la inesperada proposta, assenteixo. Al cap i a la fi, com diu el meu amic Marina: "Cariño, estamos en la hora de las rebajas. No te pongas exquisita y tira palante".

"Despulla't i seu a la llitera, si us plau. De seguida comencem". Faig cas a les instruccions i de reüll veig com es renta les mans. Un cop estic assegut a la llitera el metge s'apropa a mi. "Primer t'auscultaré." Apropa el fonendoscopi al meu pit i diu "Vaja, tens el cor accelerat. No sé per què deu ser. Haurem de fer més proves." I llavors a poc a poc baixa el fonendoscopi al meu mugró dret que, davant del fred de l'aparell, reacciona immediatament. "Bé, tot sembla correcte. Continuem amb l'exploració." S'apropa a mi fins que noto el seu alè tocant-me als llavis i em diu: "Si us plau, obre la boca ben gran, i digues aaa". Ho faig, col·loca el palet de fusta a la meva llengua i diu: "Amb això no és suficient, necessito examinar millor." S'allunya fins a la taula i agafa un parell de guants, se'ls posa i em torna a demanar que obri la boca. A poc a poc apropa el seu dit índex als meus llavis i, avisant-me, l'introdueix a la meva boca palplant la meva llengua. La meva reacció és immediata. "Bé, bé. Veig que el reflex de xuclada és correcte. Passem a l'examen corporal. Si us plau, posa't dret i treu-te els calçotets." I allà, dret davant d'aquell metge que s'havia colat a les meves fantasies, comença tota una sèrie d'instruccions, proves i palpacions que cada cop em tenen més a les seves mans. La seva actitud és en tot moment

professional, però d'amagades veig com el seu slip està ben ple i les seves mans s'escapen de tant en tant a comprovar-ho.

No sé quant de temps va passar des que va començar la revisió, però en aquella estona, el meu metge no va deixar un racó del meu cos per explorar i jo, com un bon pacient, vaig seguir totes les seves instruccions, deixant-me fer totes les palpacions, tantes i proves que el meu metge va considerar. "Bé, pràcticament he arribat a un diagnòstic, però per a estar segur necessito el teu consentiment per a una última prova. Saps que és un ènema?" I aquí van saltar totes les meves alarmes. Per descomptat que sabia el que era, però pretenia fer-me'l allà mateix? El tio em tenia a mil i la situació era molt més morbosa del que m'havia imaginat, però un té uns límits. Tenia dues opcions, o trencava el rotllo i marxava, o em posava en el meu paper de pacient. I vaig contestar: "Sí que sé el que és. I com que creia que seria necessària una exploració anal me n'he fet un abans de venir a veure'l així que ens podem saltar aquesta part de la revisió." Ell va captar la meva resposta i va contestar: "Ets un molt bon pacient i ja tinc totes les dades necessàries així que podem començar amb el tractament. Si us plau, baixa de la llitera i posat aquí de genolls."

I aquí va començar la segona part de la visita mèdica que va acabar amb el metge a sobre meu, esbufegant i donant-me una bona dosi de proteïnes. I aquella nit, no només vaig afegir una professió a la meva llista de polvos, sinó que vaig descobrir el *medical fetish* i el poder d'una bata blanca.

IL·LUSTRACIÓ PCH VECTOR

ACTUALITAT **lambda** ACTUALITAT **lambda** ACTUALITAT **lambda**

Per CARLA MIR

CELEBREM ELS DRETS HUMANS A L'HOTEL AXEL

El dissabte 11 de desembre vam voler celebrar i reivindicar el Drets Humans en un acte organitzat pel Casal Lambda i la Plataforma d'Entitats LGTBIQ de Catalunya juntament amb els dos cors masculins de la ciutat, Barcelona Rainbow Singers i Barcelona Gay Men's Chorus a l'Hotel Axel de Barcelona. Brigitta Lamoure va ser l'encarregada de conduir l'acte en el qual va llegir el manifest, agraint poder fer aquest acte en una ciutat lliure en la qual es respecten els drets del col·lectiu.

REBUDA DE LA BANDERA TRANS

La bandera per la Igualtat Trans que va arribar a Catalunya dilluns 21 en una acció promoguda a tot el territori per la FELGTB, va ser rebuda a Girona, Terrassa, Lleida i Sitges, però a Barcelona no va ser rebuda el dia 25 per cap autoritat de l'Ajuntament o la Generalitat. La Plataforma LGTBICat va obrir les portes del Centre LGTBI de Barcelona per fer la rebuda d'aquesta iniciativa. La representant del Casal Lambda a la FELGTB, Laura González, va dir unes paraules.

NOVA EDICIÓ DEL PROGRAMA EDUCATIU DEL FIRE!!

El Programa Educatiu del FIRE!! va celebrar una edició extra al mes de març a l'Institut Français. Les Assessories Educativa i Psicològica van debatre i reflexionar amb estudiants de batxillerat, ESO i cicles formatius, sobre el col·lectiu LGTBIQ+ a partir de curtsmetratges internacionals de la mostra FIRE!!

HOMENATGE ALS FUNDADORS HISTÒRICS DEL GAIXAMPLE

Dins dels Divendres al Lambda es va voler retre homenatge als fundadors històrics del Gaixample, un espai segur de mirades, reprovacions i insults. En l'acte, presentat per Brigitta Lamoure, van participar-hi en Josep Maria Coll de Metro BCN, Paco Espejo del Grup Pases i en Marcos, un familiar en nom d'Aladino Nespral de Punto BCN i Grupo Arena.

LA REINA OCAÑA VISITA EL CASAL LAMBDA

Al Casal Lambda vam tenir la visita dels protagonistes de l'obra de teatre 'Ocaña, la reina de las ramblas'. Joan Vázquez, actor que canta i interpreta a José Pérez Ocaña, va estar acompanyat pel dramaturg de l'obra, en Marc Rosich, i en Jordi Costa, el guitarrista. Al final van interpretar la copa escrita expressament per l'obra, Canción muerta, a veu i guitarra.

EL FESTIGAILESBIÀ TORNA a SER UNA FANTÀSTICA FESTA

Per CARLA MIR

La 29ª edició del Festigailesbià va ser una de les edicions més esperades després de la suspensió de l'edició 2020 per la pandèmia.

Per l'escenari de l'Institut Français hi van passar, la presentadora Dorothy Lamarc, Maria Muñoz, la cantant del mediterrani, o les transformistes Ruben, Chantal i Kyra Shimai. Així com 11 actuacions dels participants, amb incorporacions joves i

noves, reivindicacions contra l'homofòbia.

El grup 3Quins van ser les guanyadores de la nit, amb un número que era un homenatge a Raffaella Carrà, recordada durant tot el estival. El segon premi va ser per Las Mariconchis, un quartet format per membres del Grup dels joves del Casal Lambda, el tercer va caure en mans de Lux Mundi.

SEGUEIX-NOS
A LES XARXES!

@casal_lambda

@CasalLambda

@casallambda

casal lambda

LAMBDA AL IX CONGRÉS DE LA FELGTBI+

El Casal Lambda va participar en el IX Congrés anual de la FELGTBI+ a Madrid.

És la primera participació del Lambda en un congrés anual de l'entitat estatal, ja que el Casal Lambda s'hi va afegir el desembre del 2020. En representació hi van anar la Núria Becerra i la Laura González que formen part de l'assessoria jurídica i de la junta.

CONCENTRACIONS CONTRA LA LGTBIQFÒBIA

La cruïlla dels carrers Comte de Borrell i Parlament s'ha convertit en símbol per la lluita i la reivindicació LGTBIQ. El sis de juliol la cruïlla va clamar per l'assassinat del jove Samuel a A Coruña.

I el 15 de desembre s'omplia per mostrar el suport al col·lectiu LGTBIQ de Madrid davant l'ofensiva de l'extrema dreta madrilenya, amb Vox i el PP d'Ayuso al capdavant, de voler derogar les lleis de la comunitat.

DIVENDRES al LAMBDA

Per CARLA MIR

Dins de l'activitat dels Divendres al Lambda, vam poder assistir a l'estrena del grup de teatre del Casal Lambda. Amb textos de l'escriptora polones Olga Tokarczuk, premi Nobel de Literatura 2018, algunes de les cartes rebudes a l'Institut Lambda i que aquesta revista Lambda va publicar en el seu anterior número i algun text del llibre Construccions identitàries de Marc C. Llop, van fer riure i reflexionar al públic.

Isabel Franc ens va presentar el seu nou llibre 'Dos tazas' en el qual torna a posar la inspectora Emma Garcia com a personatge principal.

Elio Colen va preestrenar el seu documental 'Human Rights' que tracta l'experiència de set persones membres del col·lectiu LGTBIQ que han hagut de fugir dels seus països. Veneçuela, Nicaragua, Colòmbia, Rússia, Hondures, Nigèria i Cuba són els països de procedència i Espanya el d'arribada.

També vam fer entrega dels Premis Implica't en la seva cinquena edició. El curt 'Al otro lado' va ser el primer premi. Un curt produït per un grup d'alumnes de l'Institut Mare de Déu de la Mercè de Barcelona que es van inspirar en l'agressió de Diego Martos el gener del 2019.

45 ANYS MIRANT AL FUTUR: EL SOCIAL LAMBDA

El 5 d'octubre el Casal Lambda va bufar 45 espelmes. La celebració es va produir el divendres 22 d'octubre i ho fèiem posant la mirada al futur. Amb entitats i representants polítics reunits al Centre LGTBI de Barcelona es van explicar els projectes de futur, entre els quals es troba el Social Lambda.

El Social Lambda, situat al carrer Blasco de Garay 29, és un punt de trobada i socialització per als diferents grups.

EL LAMBDA MENCIO ESPECIAL ALS PREMIS 'PLUMAS & LÁTIGOS'

En la XV edició dels Premis Plumas y Látigo de la FELGTBI+ (Federació Estatal de Lesbianes, Gais, Trans, Bisexuals, Intersexuals i més) el Casal Lambda ha estat reconegut amb una menció especial. A més, se li fa reconeixement a títol pòstum a la Joana Barrafont, activista i referent en la lluita per la visibilitat lèsbica. Va portar el grup de dones del Casal Lambda.

ELS JOVES GUIEN EL PRIMER PLE de LAMBDA POSTPANDÈMIA

Per CARLA MIR

Després de la pandèmia tothom qui conforma el Casal: persones sòcies i actius dels diferents grups, van poder reunir-se en aquest format de trobada que busca potenciar la connectivitat i la xarxa entre les diferents seccions i persones que formen part de l'entitat.

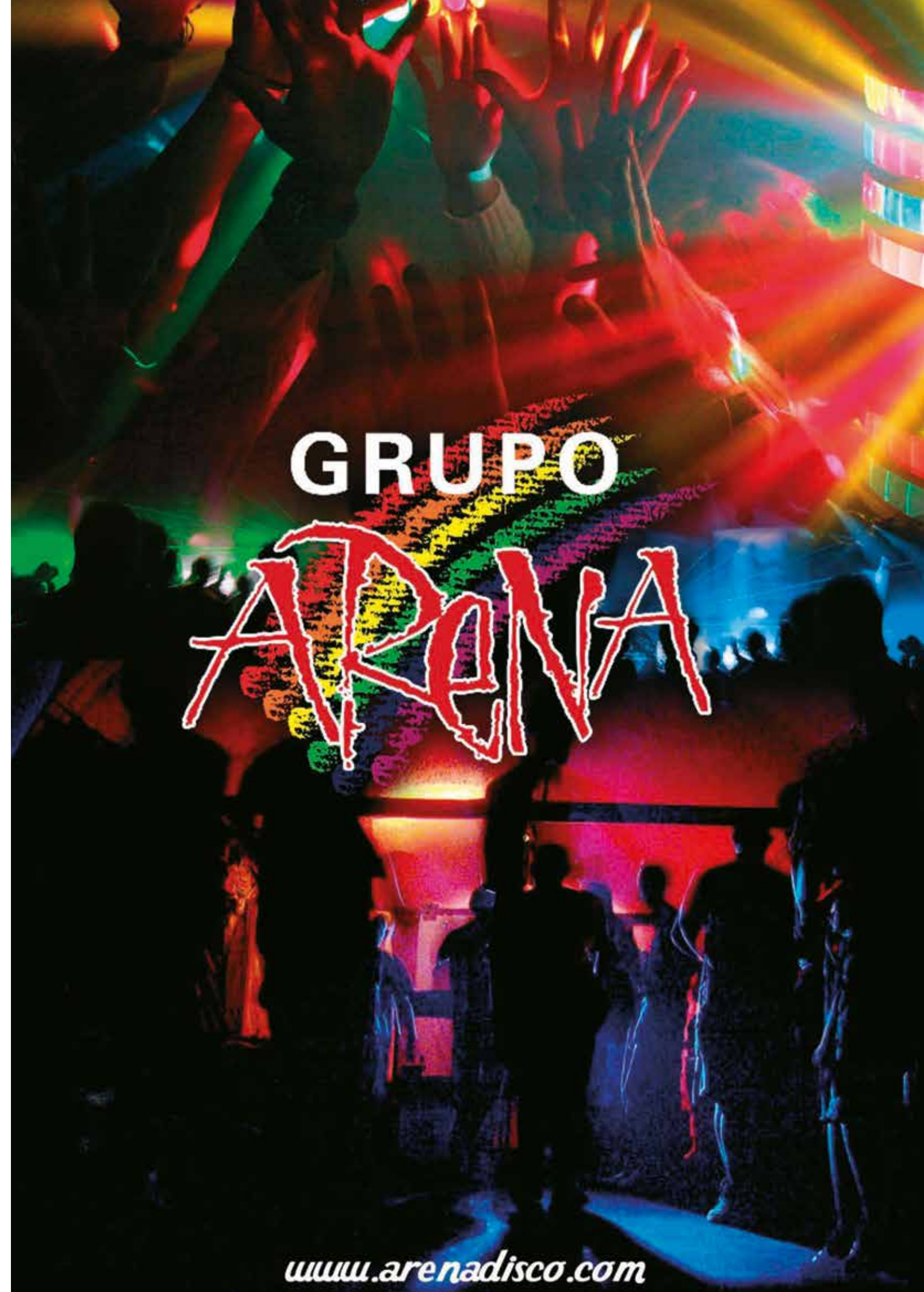
El Grup de Joves va ser l'encarregat de conduir aquesta edició. Primer es va fer una exposició de qui eren i què feien com a grup i, a continuació, es va reflexionar sobre el futur del mateix en una

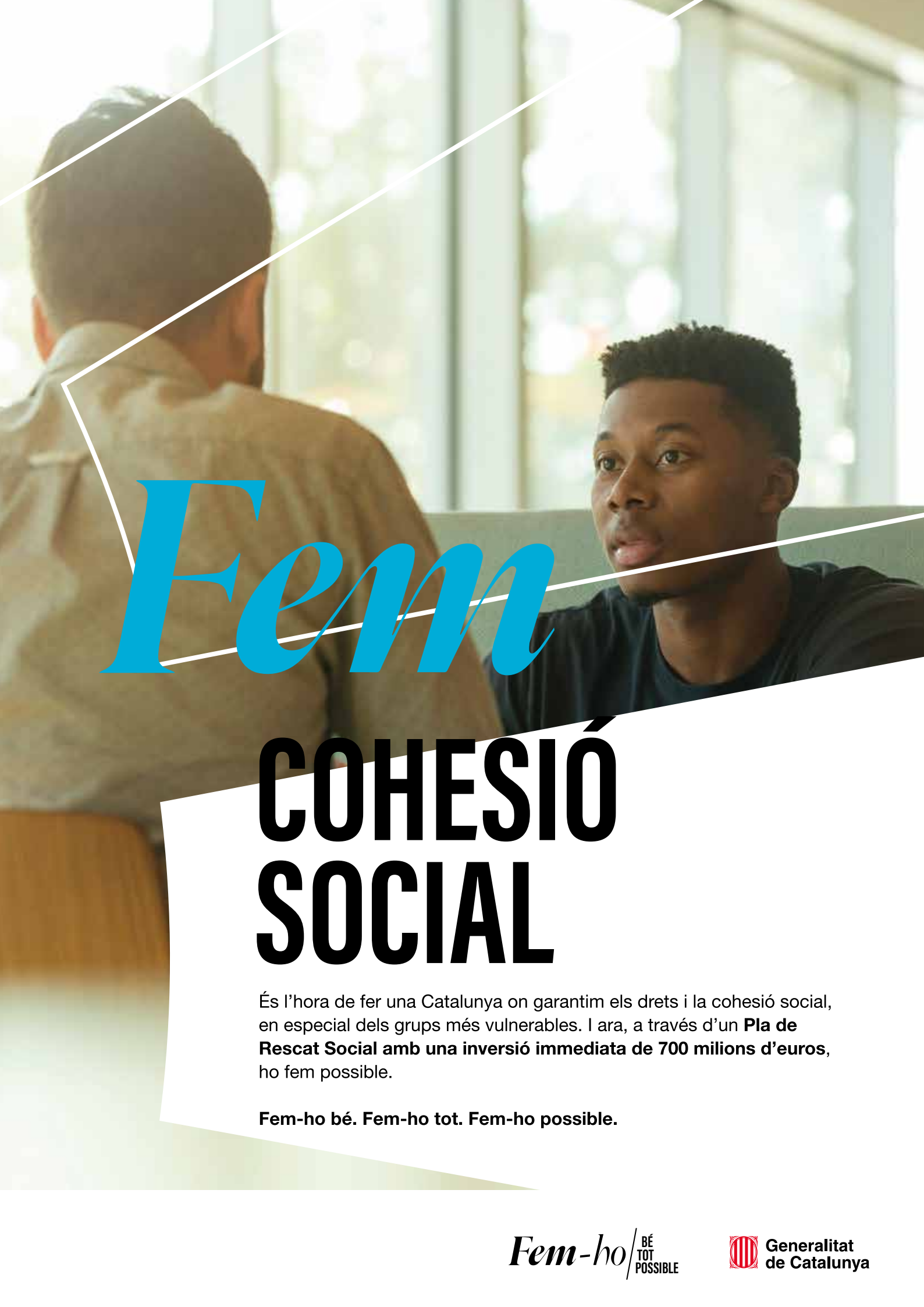
taula rodona.

A mig matí, els joves van deixar pas a l'Assessoria Psicològica que va facilitar un taller de formació en atenció i acolliment per a tot el voluntariat del Casal Lambda. Molt important i interessant per a tothom que té contacte amb persones novingudes al Casal Lambda.

Per acabar, els participants van fer un dinar de germanor al nou espai social del Casal Lambda, ja acabat i preparat pel seu ús en els propers mesos.

Fem

COHESIÓ SOCIAL

És l'hora de fer una Catalunya on garantim els drets i la cohesió social, en especial dels grups més vulnerables. I ara, a través d'un **Pla de Rescat Social amb una inversió immediata de 700 milions d'euros**, ho fem possible.

Fem-ho bé. Fem-ho tot. Fem-ho possible.

Fem-ho / **BÉ
TOT
POSSIBLE**

 **Generalitat
de Catalunya**